

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

TAKSİM'DE ZAFER LENİNİST PARTİ'NİN DEVİRİMİNİN

• İktidar
Sorunu

• Anayasal
Sadaka

• Ergenekon-
Balyoz:
Klişeler ve
Gerçekler

• Ne İçin
Savaşıyoruz

• Yaşasın
1 Mayıs
Biji Yek
Gulan

• Devrim
Yürüyüşümüz
Sürüyor

İzmir

Antakya

Antep

Ankara

Adana

İKTİDAR SORUNU

Bütün nesnel ve öznel gelişmeler, devrimi gündeme getirmiştir. Milyonları sokağa çeken, toplumun devrimci dönüşümü hedefidir. Kitleler kendi öz pratiğinden biliyorlar ki, yalnızca bir devrim kendi özelemlerine yanıt verebilir, insanca bir yaşamı gerçekleştirebilir. Devrim sınıf mücadelesinin en yüksek düzeye çıkmasıdır. Devrim iktidar sorununu çözer. Ve sınıf mücadelesi, iktidarın emekçilerin eline geçmesinden sonra yeni koşullarda ve yeni biçimde devam eder. Ancak bu kez politik üstünlük işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin eline geçmiştir. Kitleler özelemlerini ve istemlerini gerçekleştirecek koşullara sahiptir artık. Emekçi sınıf iktidara gelmeden, politik özgürlüğün gerçekleşmeyeceği açıktır. Eylemden eyleme giden kitlelerin özgürlük özelemleri doğru kavranmalıdır. Devrimle iktidara gelmeyi hedeflemeyenler, geniş kitlelerin özelemlerine ve yönelimine ters düşerler. Halen kitlelerin eylemlerine önyak olanlar, aynı konumlarını artık sürdürmezler. Çünkü kitleler iktidar olmak için yoğun olarak devrimci eylemlere yöneliyorlar

Bugün işçi sınıfının hareketinin en önemli sorunu, küçük-burjuva uzlaşmacı hareketlerin emekçi kitlelerin dikkatini mücadelenin ikincil sorunlarına çekmiş olmalarıdır. Bu bir sorundur ve aşılması gerekir. Kitlelerin dikkati ikincil ve önemsiz sorunlara değil, sürmekte olan savaşımın asıl sorununa, tayin edici olana, iktidar sorununa çekilmedikçe, proletaryanın tam kurtuluşu hedefi, bir ütopyaya dönüşür.

Emekçi kitlelerin bakış açısı, günlük mücadelenin önemsiz sorunlarının içinde köreltiliyor. Küçük-burjuva reformist ve oportünist platformlar, devrimci bir perspektiften yoksundurlar. Uğruna dövülecek politik hedefler, günlük sorunların çözümüyle sınırlı tutulunca, kitlelerin gerçek enerjisi de tam olarak açığa çıkarılmıyor. Emekçi kitleler, devrimci hedefler için tam kurtuluş için dünyanın altını üstüne getirirler. Yani devrimci politik hedefler, kitlelerin enerjisini ve gücünü tam anlamıyla harekete geçirir.

Canlı, dinamik, coşkulu, devrimci kitlelerin hareketi, iktidarın ele geçirilmesine yönlendirilmezse, canlılığını ve heyecanını yitirmesi kaçınılmaz olur. Küçük burjuva uzlaşmacı hareketler, emekçilerin çabalarını ve enerjisini düzen-içi sorunlarla çevreleyerek, kitle hareketini felç etmek için elinden gelen her şeyi yapıyorlar. Burjuvazinin aşırı muhalefet kanadı olma politikasını bir çizgi haline getirdiler. Kitleler mücadeleyi yükselttikçe, onlar da tempolarını artıracaklardır, ancak izledikleri muhalefet çizgisi, onlara hep referans olacaktır. Devrimci mücadele, ancak bu uzlaşma içinde hareket eden çevrelerin dışında gelişebilir.

Emeğin iktidarının kurulması somut bir hedefdir. Devrimle iktidarın alınması bir görev olarak kitlelerin önüne konmadıkça, emekçiler kapitalizmin baskısı ve sömürsünden kurtulma koşullarına kavuşamazlar.

Tersine, düzen içinde boş yere zaman yitirmekten ve burjuvazinin bu durumdan yararlanıp, sarsılan egemenliğini ve konumunu güçlendirmekten başka bir sonuca yol açmaz. Anayasa tartışmaları, iktidar hedefi olmayan küçük burjuva sol hareketin, nasıl burjuvazinin peşine takıldıklarının açık bir örneğidir.

Sınıf savaşımının çok şiddetlendiği, sistemin bunalımının son derece derin olduğu, devrimci hareketin yükseliş içinde olduğu koşullarda, egemenler, egemenliklerini ve ayrıcalıklarını korumak için bazı ödünler vermeyi kabul edebilirler. Yapılan anayasa tartışmaları da burjuvazinin ezilen ve sömürülen kitleleri devrim hedefinden vazgeçirmek için başvurduğu bir yöntemdir. Küçük burjuva sosyalistleri de, sermayenin egemenliğinin pekişmesi anlamına gelen bu tartışmalara büyük bir hevesle katılım sağlıyorlar. Onlar bu tartışmaları “toplumsal uzlaşma” için bir fırsat olarak görüyorlar. Gerçekte ise kitlelerin dikkatini anayasa tartışmalarına yöneltmek, emekçileri devrimden uzaklaştırmayı amaçlayan burjuvazinin çabalarına hizmet etmek anlamına gelir. Devrim ve devrimle iktidara gelme yakın bir hedefken, bu somut hedefi gerçekleştirme görevini kitlelerin önüne koymak yerine, anayasa tartışmaları gibi önemsiz günlük sorunlarla uğraşmak burjuvaziye açık bir destek demektir.

Devrimci işçiler, burjuvazinin, düzenin içinde bulunduğu derin ve yıkıcı bunalımında, kurtulmak için vereceği ödünlere aldanmadan, bütün iktidarı almak için savaşmalıdır. Böylesine devrimci bir süreçte, tam iktidar uğruna mücadelenin belirleyici olduğu bir dönemde, iktidar dışında hiçbir şey, onun amaçlarına yanıt veremez. Leninist Parti ısrarla bunu vurguluyor ve savunuyor. Küçük burjuva sosyalist hareket ise, iktidar mücadelesini uzak geleceğin bir sorunu olarak gördüğü için, iktidar dışında her günlük kazanımı her şey olarak görüyor. Böylece sonuna dek oportünizm bataklığına batmış oluyorlar.

Nesnel koşullar, kapitalizmin uzlaşmaz iç çelişkileri, emekçi sınıfı gitgide eylemlere, çatışmaya ve ayaklanmalara itiyor. Yani nesnel durum, kitlelerin sermaye egemenliğine karşı harekete geçmesinde devrimci bir rol oynuyor. Uzlaşmacı küçük burjuva hareketler ise; ayaklanmış, devrimcileşmiş, devrime yönelen kitleleri, bu he-

Başyazı

deften uzaklaştırıp, tekrar burjuva boyun-duruğuna almak için gerici bir çaba içinde. Sınıf mücadelesinin gereklerine yanıt veremedikleri ve gelişmeye ayak uyduramadıkları gibi, aynı zamanda işçi sınıfının devrimci sınıf savaşımının karşısına geçmiş durumdadır. Devrimci mücadeleyi sonuna dek götürmek isteyen devrimci marksistlere düşmanlıklarının nedeni bu.

Kitleleri devrime yönelten elbete yalnız nesnel gelişmeler değildir. İnsanların bilinçlenmesi, örgütlenmesi ve devrimci mücadeleye katılması da, onları devrime yöneltir. Emekçi halkların devrimci eylemleri her gün yeni bir boyut kazanıyor. Tekel işçilerinin eylemleri etrafında oluşan hareket olsun, Newroz sırasında oluşan milyonların hareketi olsun, tam bir patlamadır. Her ciddi eylem ve hareket, kitlelerin gücünü ve enerjisini daha geniş bir şekilde ortaya çıkarıyor. Yapılan bu eylemler, öyle sıradan, basit birer etkinlik olarak görülemez. Yapılan devrimci kitle eylemleri, tarih yapan bir etkinlik olarak görülmeli. Bu topraklarda halkların sokak gösterileri, çatışmaları ve politik hareketleri sıradan bir yaklaşımla başka ülkelerle karşılaştırılmamalı. Burada yapılan eylemler, son derece devrimci nitelikli eylemlerdir. Bu kadar ağır faşist terör altında, hiç eksik olmayan katliam ve saldırılara rağmen gerçekleşen kitle eylemlerinin devrimci anlamı iyi kavranmalı. İktidar bu devrimci eylemlerden ve devrimci kitlelerden çok uzaklarda değildir.

Bütün nesnel ve öznel gelişmeler, devrimi gündeme getirmiştir. Milyonları so-kağa çeken, toplumun devrimci dönüşümü hedefidir. Kitleler kendi öz pratiğinden biliyorlar ki, yalnızca bir devrim kendi özlemlerine yanıt verebilir, insanca bir yaşamı gerçekleştirebilir. Devrim sınıf mücadelesinin en yüksek düzeye çıkmasıdır. Devrim iktidar sorununu çözer. Ve sınıf mücadelesi, iktidarın emekçilerin eline geçmesinden sonra yeni koşullarda ve yeni biçimde devam eder. Ancak bu kez politik üstünlük işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin eline geçmiştir. Kitleler özlemlerini ve istemlerini gerçekleştirecek koşullara sahiptir artık. Emekçi sınıf iktidara gelmeden, politik özgürlüğün gerçekleşmeyeceği açıktır. Eylemden eyleme giden kitlelerin özgürlük özlemleri doğru kavranmalıdır. Devrimle iktidara gelmeyi hedeflemeyenler, geniş kitlelerin özlemlerine ve yönelimine ters düşerler. Halen kitlelerin eylemlerine önayak

olanlar, aynı konumlarını artık sürdüremezler. Çünkü kitleler iktidar olmak için yoğun olarak devrimci eylemlere yöneliyorlar.

Latin Amerika, iktidarı hedefleyen devrimci halkların iktidara gelişlerin canlı bir örneğidir. Orada devrimci kitleler burjuvazinin egemenliğini yıkmaya kararlılığını, ısrarını ve sonuç alıcı örneğini ortaya koydular. Mistik bir anlayışla iktidar sorununun çözümünü belirsiz bir geleceğe ertelediler. Günlük politik mücadelenin güncel temel hedefi olarak gördüler. Kendilerini muhalefet anlayışına mahkum etmediler. Ayaklanarak, çatışarak, silaha sarılarak aldılar iktidarı. Burjuva egemenliği sınırları içinde kalacak şekilde kendilerini aldatmadılar. Tayin edici savaşı iktidar etrafında verdiler. Tamamen devrimci bir anlayışla hareket ederek iktidarı aldılar. Latin Amerika halklarının tarihsel hareketinin devrimci anlamı ve önemi doğru kavranmalı.

İktidar sorununa yalnızca proletaryanın enternasyonal sınıf savaşımının deneyimleri açısından değil, aynı zamanda bu topraklarda yürütülen güncel sınıf mücadelesinin deneyimi bakış açısıyla yaklaşıyoruz. Sınıf mücadelesinin tüm dene-

yimi ve güncel olarak süren varlığı, sınıflar savaşımının gelip iktidar, sorununa dayandığını gösteriyor. Çatışmaların sertleşmesi ve şiddetlenmesi de bu nedenledir. Kitleler artık eski toplumda oyalanmak değil, toplumun devrimci dönüşümünü istiyor. Toplumun dönüşümünü sağlayacak araç ise emekçi halkın eline geçmiş olan devrimci bir iktidardır. İktidar sorunu güncel sınıf mücadelesinin, güncel devrimin can alıcı sorunudur.

İktidar sorununu çözecek olan, sınıf mücadelesidir. Sınıf mücadelesi ise bulunduğumuz yerde on yıllardır son derece sancılı ve şiddetli biçimde sürüyor. İşçi sınıfı, emekçi kitleler ve ezilen halklar bu mücadele içinde ayağa kalktı. Devrimci hareket bu gün geniş kitleleri harekete geçirebiliyor. Devrimci mücadele milyonların mücadelesine dönüştü. Kitlelerin devrimci mücadelesi, iktidar mücadelesi küçük burjuva hareketlerin reformist ve oportünist politikaları yüzünden boş yere heba edilemez. Devrimin olanaklarını bir devrime (iktidarın ele geçirilmesine) çevirmek için devrimin tüm güçleri harekete geçirilmelidir. Devrimci durum devrime dönüştürülmeli.

C.DAĞLI

ZİNDANLARDAN Denizlere Selam

Dostlar, Yoldaşlar;

Zindanlardaki Leninist tutsaklar olarak, Denizlerin tutsak düşen yoldaşları olarak bütün coşkuyla, bilincimizle hep sizlerin yanındayız.

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan yoldaşlar, 6 Mayıs 1972'de faşizmin darağaçlarında ölümsüzleştiler. Onların başlattığı devrim yürüyüşü ise kararlılıkla sürdü ve sürüyor.

İşçilerin, emekçilerin ve Kürt halkının bugün büyüyen, yükselen mücadelesi, Denizlerin gösterdiği devrim hedefine, zafere daha yakınlaştığını gösteriyor. Kapitalizmin yarattığı yıkımı, kapitalizmin yok oluşuna götüreceği olan Denizlerin başlattığı devrim kavgasıdır.

Denizlerin uzlaşmaz devrimci politika, zora dayalı devrimci mücadele ve illegal temelde devrimi örgütlemeye başlamaları, zaferin zorla sökülüp alınacağını gösterdi. Devrimin bugüne ve bugünden zafere büyümesi bu temelde sürdürülen kavgayla gerçekleşiyor.

Leninistler, Denizlerin yoldaşları olarak, Denizlerin yarattığı devrimci geleceğini Bütün İktidar Emeğin Olana Dek sürdüreceğiz.

DEVİRİMCİ KAVGADA DÜŞENLER ÖLMEZ!

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!

DENİZ, YUSUF, İNAN, SAVAŞA DEVAM!

Kandıra'dan Leninist Tutsaklar

ANAYASAL SADAKA

Burjuva iç savaşa rağmen sosyal gelişimin aktif bileşenleri olan ve devrimin -henüz zafere ulaşmamışsa da- yenilmezliğini sağlayan proleter iç savaşın ateşi içinde pişmiş hiçbir kişi, sınıf ya da parti, uzatılan bu sadakayı “hiç yoktan iyidir” edasıyla kabul etmeyecektir. Yeter ki, gözünü her sabah burjuva korkusuyla açan ve her yanı sarı renkteki umutsuzluk bulutları içinde gören küçük burjuva sosyal reformistler, nihayet burjuvaziyle tarihi uzlaşmayı sağlayacağını düşündükleri bu fırsatın heyecanı ile emekçi sınıfların bilinçlerini bulandırmasın.

Pek çokları için AKP eliyle dağıtılan yiyecek ve eşya yardımlarının amacı, partiye yandaş kazandırmaktı. Oysa bir belediye başkanı açıkladı: “yardımlar olmasa sosyal patlamalar olurdu”. Toplumun en yoksul ve en örgütsüz kesimlerine dağıtılan sadakaların ne kadar işe yaradığı tartışılır. Şimdi tekelci sermaye başka tür bir sadakayı paketleyip süslemekle meşgul: Anayasal Sadaka. Bu kez hedef yoksullar değil, az çok örgütlü, okumuş-yazmış, kentli küçük burjuva kitleler. Amaç ise değişmiyor: bu kalabalık küçük burjuva kitleyi tayin edici anda proletaryanın yanından çekip almak.

Anayasal sadakanın toplumun önüne hiç bir mutabakat aranmadan geliştirilmesinin, alelacele komisyonlardan geçirilmesinin güncel nedenlerine değinmeden önce, daha genel bir manzarayla başlayalım.

Cendereye Sığmayan Toplum

Herkes tarafından bilinir ki, anayasalar sınıflar arası ilişki ve dengelerin kaynağı değil ama sonucudurlar. Halen daha meseleyi adalet-hukuk gibi gökten zembille inmiş söylemlerle kurcalayanlar, altı yaşında bir çocuğun bile oynamaktan sıkıldığı o oyuncularla oylanmaya devam edebilirler, onlarla artık söyleyecek sözümüz yok.

12 Eylül Anayasası, darbe sonrası şekillenen sınıf dengelerini, sürekliliği olan bir mekanizma ve kurumlaşmaya dönüştürmüştü. Fakat emekçi sınıflar fırsat buldukça bu faşist cendereyi kırdılar, dışına taşıdılar. Sosyal ve siyasal gelişim anayasa sınırları içinde zapt edilmez oldu. Bu gerçeği tekelci sermaye 90'lı yılların ikinci yarısından bu yana görmekte. Dahası, 12 Eylül Anayasası artık tekelci sermayenin de ayaklarına dolanır oldu. Çünkü cenderenin dışına çıkmış toplum, sermayenin ideolojik ve siyasi hegemonyasının ötesine geçmiş demektir. Sermaye, hegemonya sınırlarının ötesine geçmiş bir toplumu yönetemez. Yönetemeyenler ise, önu alınamaz iç kavgaya

lara sürüklenerek, kendi bedenini yiyerek tüketen bir virüsün kurbanı olurlar.

Tekelci sermaye cenderenin dışına çıkmış toplumu yeniden çevrelemek için önce AB ipine sarıldı. Avrupa emperyalizminin güçlü sermaye birikimi yardımıyla hegemonyayı yeniden tesis etmeye girişti. Fakat 2000'li yılların ortasında bu umudun da suya düştüğü görüldü. Bu tarihten sonra emekçi sınıflar daha geniş çapta ve daha derin yankılarla 12 Eylül Anayasasının çizdiği cenderenin ötesine geçmeye başladılar.

İşçi sınıfı fabrika işgalleriyle, uzun süreli çadır eylemleriyle, sokakları ve alanları zapteden direşkenlikle, fiilen hayata geçen dayanışma grevleriyle, 12 Eylül Anayasası'nın düzenlediği neredeyse tüm yasalara çöpe attılar. Memurlar, yasaklı sendikalar ve yasaklı grevlere öylesine alıştılar ki, neredeyse her gün bir kamu binası önünde eylem yapar oldular. En can alıcı gelişme ise Kürt halkında görüldü. Ezilen ulus olarak Kürt halkı milyonlar halinde ve tek yürek, en acımasız ve en katı ceza yasalarını bile fiiliyatta işlemez hale getirerek ciğerini özgürlüğün bahar havasıyla doldurdu.

Bütün bunlar, yani tekelci sermayenin, sosyal gelişimi 12 Eylül Anayasası'nın cenderesinde tutma çabaları ve diğer taraftan sosyal gelişimin her türlü bastırma girişimine karşı o cendereyi yıkıp parçalaması, hiç de patırtısız-gürültüsüz gerçekleşmedi. Aksine, bu karşılıklı kavga, dünyanın en kanlı iç savaşlarından birine sahne oldu, olmaya devam ediyor. Nasıl ki tekelci sermaye o cendereyi kırmak için burjuva iç savaşa başvurduysa, emekçi sınıflar da sosyal gelişimin önüne konan cendereleri kırıp parçalamak için proleter iç savaşa başvurdu. Devrimin en kanlı bastırmalar ve katliamlardan sonra aynı hız ve direşkenlikle yoluna devam edebilmesi, burjuva iç savaşa karşı gelişen proleter iç savaş olgusu kabul edilmeden anlaşılabilir.

Stepnelere İş Düştü

Eğer tekelci sermayenin elinde yeterince sermaye birikimi olsaydı, sosyal gelişimin yeniden denetim altına alınmasını sağlayabilirdi. Fakat muazzam birikime rağmen Avrupalı tekelci bile toplumsal gelişimi denetleyemezken, o zavallı birikimle Türk tekeli sermayesi ne yapsın? Onun gücü ancak sadaka dağıtmaya yeter.

İşte devrimin gücü karşısında bu ekonomik ve siyasal güçsüzlük, tekeli sermayenin elini öyle titretiyor ki, reform adına önerilen paket, bir anayasal sadakanın önüne geçmiyor. Böyle bir sadakaya evet diyebilmek için, kişinin ruhundaki son onur zerreciklerini bir kenara koyup bir dilenci edasıyla, uzatılan sadakayı nimet kabul etmesi gerekir.

Burjuva iç savaşa rağmen sosyal gelişimin aktif bileşenleri olan ve devrimin -henüz zafere ulaşmamışsa da- yenilmezliğini sağlayan proleter iç savaşın ateşi içinde pişmiş hiçbir kişi, sınıf ya da parti, uzatılan bu sadakayı “hiç yoktan iyidir” edasıyla kabul etmeyecektir. Yeter ki, gözünü her sabah burjuva korkusuyla açan ve her yanı sarı renkteki umutsuzluk bulutları içinde gören küçük burjuva sosyal reformistler, nihayet burjuvaziyle tarihi uzlaşmayı sağlayacağını düşündükleri bu fırsatın heyecanı ile emekçi sınıfların bilinçlerini bulandırmasın.

Anayasal sadaka tiyatrosunu sahneye koyan tekeli sermaye, önemli rollerden birini sosyal reformistlere vermiştir. Pek çok gazete köşesinde sola seslenip: “işte size fırsat!” çağrılarının bu kadar yoğunlaşmasının nedeni budur. Tekelci sermaye geldi geldi ve nihayet sosyal reformistlerden medet umacağı o daracık politikada buldu kendini. Sosyal reformist hareket tam da bu günler için desteklendiler, polisiye operasyonlar ve zindanlardan uzak tutuldular. Sosyal reformizm, proletaryaya etkide bulunamaz, fakat özellikle kentli küçük burjuva sınıflar içinde etkisi olabilir. Anayasal sadaka tiyatrosunun temel hedeflerinden biri de budur, kentli küçük burjuva sınıfları

Anayasal Sadaka

çerçevelemek.

Tersine Cumhuriyet Mitingleri

Eğer burjuvazi anayasal hayalleri bu kadar çok kurcalıyorsa, küçük burjuva kitleleri yardıma çağırıyor demektir. Hatırlıyor musunuz onları, çok değil üç yıl önce alanlarda milyonlar haline toplanmışlardı, şu cumhuriyet mitinglerinde. Lenin, küçük burjuva sınıf için : “geçmişini onu burjuvaziye, geleceği proletaryaya çeker” diyor. Bu kentli küçük burjuva kitleler için geçmiş -12 Eylül- bir korku kaynağı, ama gelecek de büyük altüst oluşlarıyla, devrimin ağır ve kanlı bedeliyle, onun için ayrı bir endişe kaynağı. O her zaman en güvenli olanı seçer. Bu yüzden üç yıl önce “ne şeriat, ne darbe” parolasıyla sokakları doldurmuşlardı. Fakat karşı-devrimin rahle-i tedrisatından geçtiklerini ve korkularının kaynağının yanı başlarında olduğunu gördüklerinde, o alanlara bir daha çıkmadılar. AKP, başörtüsü gibi konuları fazla kurcalamadı ve “şeriat tehlikesi” söylemleri boşluğa düştü. Nitekim, bu cephenin borazancı başı İlhan Selçuk “artık bir şeriat tehlikesi yok” diyerek ipe un serdi. O slogandan geriye sadece “Ne Darbe!” konumu kaldı.

Geçmişin darbe korkusu ve geleceğin altüst edici devriminin endişeleri arasında bir o yana bir bu yana yalpalayan küçük burjuvazinin, eninde sonunda proletaryanın eğitim sıralarına oturması kaçınılmazdı. İşte, tekelci sermayeyi alelacele anayasa tiyatrosuna zorlayan tam da bu oldu. Proletarya adeta patlamalar biçiminde eylemler geliştirdi ve kısa sürede politik yaşamın merkezine oturdu. Bu yolla proletarya, tayin edici anda küçük burjuva çoğunluğu kendi etrafında toplayacak tek sınıf olduğunu kanıtladı. Geçmişin korkularından bunalan kentli küçük burjuvalar, hınca yükselen proleter eylemin etkisiyle, sadece geçmişe değil, geleceğe de bakmaya başladılar. Ve eğer proletarya dağınmış küçük burjuva kalabalıkları toparlayıp, politik hedefleri beraklaştıkça zafer için gerekli olan merkezleşmeyi sağlarsa, işte o zaman küçük burjuva kitleler, burjuvazinin lütfettiği kırıntılardan çok daha fazlasını elde edebileceklerini ve daha önemlisi, o çok korktukları devrimci altüst oluşların tüm acısını, kendisi adına proletaryanın yüklenmeye hazır olduğunu gördü. Toplumu yönetmek konusunda yüzyılların deneyimine sahip sermaye, anayasal sadaka düğmesine bu yüzden bastı. Geçmişte de böyle olmadı mı? 15-16 Haziran eylemiyle proletarya, tüm emekçi sınıfları ve elbette küçük burjuvaziyi peşine takma potansiyeli olduğunu kanıtlayınca, küçük burjuvaları bu ittifaktan koparmak için Ecevit'in 'Karaoğlan' halesini parlatmışlardı.

Dönemin yeni karaoğlanları olmak için tarihi bir fırsatı yakaladıklarını düşünen sosyal reformistler, daha şimdiden kolları sıvadılar. Bir süredir dinci-gerici çevrelerle “darbe karşıtı” eylemlerde görünmekten epeyce hoşnutlardı. Şimdi de “demokratik anayasa” mitingiyle, adeta tersine- cumhuriyet mitingleri için çırpınıyorlar.

Yine mi Aşırı Muhalefet!

Marx; “bir demokrat, iki sınıfın, (burjuva ve proletarya-bn) çıkarlarının birbirini karşılıklı olarak körleştirdikleri bir geçiş sınıfı olan küçük burjuvaziyi temsil ettiği için, kendisinin bir bütün olarak sınıf çelişkilerinin üstünde olduğunu sanır” diyordu. Günümüz demokratları, darbe karşıtlığı ve anayasal reform şiarlarını proletarya ile burjuvazinin -şu anki konumuyla tekelci sermayenin- çıkarlarının karşılıklı ve geçici olarak körleştirdiği bir hareket noktası olarak kazanmış durumdadır. Ama hangi kısıtlı reform, aynı körleştirici etkiye sahip değil ki? Zamanı geldiğinde en basıncı rejimler bile, burjuva egemenliğin devamı için en akla gelmez reformları çıkarına uygun bulur. Karşılıklı birbirini körleştiren çıkarların aldattıcılığından proletaryayı ve diğer emekçi sınıfları kurtaracak tek şiar, devrimci iktidar hedefidir. Bu hedef somut ve en acil talep biçiminde en başa konulursa, reformların aldattıcı örtüsü işlemez olur.

Günlük gazetesi yazarları, sergilenen anayasa tiyatrosunu “AKP, 12 Eylül anayasasına karşı olan birikimi tasfiye etmek istiyor” diye niteliyorlar. Doğrudur. Her reform talebinin kaçınmadığı bir kaderdir bu. Ancak bu oyunun karşısına “Anayasa aldatmacası değil, Demokratik Anayasa” şiarıyla çıkmak, bu kaderden kaçmaya yardımcı olmuyor. Aksine, uzun iç savaşın ve devrimci birikimin etkisi altındaki kitlelerin gözüne, daha güçlü bir körleştirici ışık tutmak anlamına geliyor. Bu tartışmalara “halk anayasası” taslaklarıyla katılmaya hazırlananlar da, oynanan oyundan çok, onun kısıtlı senaryosuna karşı çıkmış olurlar.

Her zaman söylüyoruz: eğer en başa devrimci iktidar hedefini koymazsanız, size düşen görev sadece “düzenin aşırı-muhalefeti” olmaktır. Şimdi okuyucunun sabrına sığınarak, küçük burjuva sosyal reformistlerin anayasa reformuna dair görüşlerini aktarmak istiyoruz. Böylece bazen “aşırı- muhalefet”in bile nasıl sünepe bir söyleme dönüştüğüne tanıklık edeceğiz:

Aydın Çubukçu: “Yıllardır 82 Anayasasının kaldırılması için mücadele ettik. Sonuçta burada sadece tozunun alındığı bir durum ortaya çıkıyor. Bu tartışmadan CHP ve MHP'nin itirazlarına hiçbir şekilde itibar etmemek

lazım. Fakat eksikleri de söylemeden olmaz.”

Ertuğrul Kürkçü: “Taslağın kimi hükümleri pekala bizim de istediğimiz değişiklikleri içeriyor. Bence AKP yapılmayacak bir iş yaptı.”

Roni Marguiles: “AKP'nin yaptığı her şeyde olduğu gibi eksik bir adım. Ben bunu doğal karşılıyorum. Çünkü karşıımızdaki muhafazakar bir hükümet. Bir kapıyı aralamışlar.”

Ömer Laçiner: “Bizim tam anlamıyla onaylayabileceğimiz bir paket değil, Ama anayasayı değiştirme konusunda etkisi olan (CHP ve MHP) güçlere baktığımızda, AKP onların yanında daha ehven-i şer gibi duruyor.”

İşte bir kez devrimi ufkunuzdan çıkardığınızda, hangi tekelci parti daha ehven-i şer demeye başlarsanız. Sermayenin araladığı kapıların önünde külhanbeyi tavrında da olsa yine de sonuçta bir dilenci gibi dikilirsiniz, “ama çok eksik” diye mızımızlanmaktan başka bir şey yapamazsınız. Devrim yerine aşırı-muhalefet konumunu sevmişseniz, günü gelir o düzenin stepnesi oluverirsiniz.

Her biri kendi çapında bir çevrenin sözcüsü olan “şöhretli” demokratlarımızın yukarıdaki sözlerini okuduktan sonra, okuyucularımız bu anayasal oyuna “hayır” devrimin de kişiyi aşırı- muhalefetten kurtarmadığını anlamıştır. Sosyal gelişimin sermayenin çizdiği rotaları ve sınırları ezip geçtiği, milyonların acil ihtiyaçları ve özlemleriyle alanları doldurduğu ve tüm bu gelişmelere proletaryanın yön verebileceği özgünlükte sınıf dengelerinin ortaya çıktığı bir aşamada, tekelci sermayenin kurguladığı anayasal oyuna evet demek kadar, hayır demek için de sandık başına gitmek, devrimin ayağına çelme takmaktır. Referanduma “hayır” cephesinden katılmak, tıpkı evet cephesinden katılanlar gibi, anayasal değişimi hayallerini pekiştirmekten başka bir işe yaramaz.

İster evet, ister hayır biçiminde, devrimci halk kitlelerini ve emekçi sınıfları bu anayasal oyunda işbirliğine koşmak yerine, tek doğru devrimci tavır, referandumu boykot olacaktır. Bu tutum, bir yandan, yalpalayan küçük burjuva kitlelerin devrimci enerjisini burjuva çıkarlarıyla körleştirmiş politik zeminde harcamaktan kurtaracak, diğer yandan proleter devrimci hareketin düzenin sınırları dışına çıkmış sosyal gelişime yön vermesini güvence altına alacaktır. Devrimci proletarya, boykot tavrıyla emekçi sınıfları burjuva ve küçük burjuva reform yolundan uzak tutarken, aynı zamanda bu kitlelere gelişimin devrimci yolunu da göstermelidir. Bu nedenle referanduma karşı politik şiar: “Boykot ve Geçici Devrim Hükümeti İçin İleri!” olmalıdır.□

ERGENEKON-BALYOZ: KLİŞELER VE GERÇEKLER

Hadi itiraf edelim, sermaye güçleri arasında tozu dumana katan kavgayı izlemek keyif verici. Düşmanınızı yılışık ve umursamaz bir sırtımayla mı görmek isterdiniz, yoksa ağzından köpükler saçan bir panik içindeyken mi? Şimdilerde Ankara'nın gazetecileri dertli, saçılan tükürükler yüzünden mikrofonlar pas tutmaya başlamış. Onlara tavsiyemiz, sadece tetanoz aşısı değil, kuduz aşısı da olmaları!

Ergenekon iyiydi de, üstüne birkaç porsiyon Balyoz, biraz ağır geldi bizim her daim cılız ve korkak sermayemize. Hazmetmeden tıktırırsan, çiğnemedi yutarsan olacağı budur; ya kabız olursun ya da basur. Ne tekerci sermaye ne de emperyalizm daha ileri gidilmesini istemekte. Nitekim, 95 üst düzey subayın gözaltına alınması emrini veren Balyoz savcılarına; "Kandıralı sen de dur!" denildi. Bu tasfiye sürecine, botoks kazanına düşmüş kokona sevinciyle tezahürat yapan Nazlı Ilıcak bile; "Bu kadarı terörle mücadeleye zarar verir" diyordu. Çoğu bizzat operasyon bölgelerindeki birlikleri yöneten komutanları gözaltına almaya çalışmak, ancak devrimin kuşatması ve kendi iç kavgalarının yıpratıcılığı arasında, sağlıklı düşünme yetisini kaybetmiş bir iktidarın yapabileceği bir şey.

Ilıcak gibi sivrisinek vızıltılarına değil, davulun sesine kulak verelim, çünkü emir büyük yerden. Bir süre önce emperyalist merkezlerin en etkili gazeteleri, Perşembe'nin gelişinden Cuma'yı anlamışlar gibi, hükümeti uyarıyorlardı. Kandıralı toramanların gazetesi The Times'in başlığı, şapka uçuran cinstendi: "Türkiye bir felaketin eşiğinde!" (01.03.2010). Deveyi hörgücüyle götürme ustası New York bankerlerinin sabah kahvaltılarında eksik etmedikleri New York Times konuyu başyazısına çekiyordu. "Türkiye'de geçen hafta üst düzey komutanların gözaltına alınması tarihi bir olay. (...) Ordu siyasi olarak temel bir unsur olmaktan şaşkıncı bir şekilde uzaklaştırıldı." (02.03.2010) sözleriyle, önce hükümete, "tamam artık hedefine ulaştın" mesajı veriyor ama hemen sonrasında "Cin olmadan adam çarpmaya kalkma" ikazı geliyordu. Her iki gazete de, bu tasfiye hareketinin daha ileri taşınmasının, ordu üzerindeki onarılması güç tahribata dikkat çekiyorlardı. Eee, toramanların Yankisinin canı çok pahalıya patlıyor, memetler lazım kazdığı siperlere sokulacak, şöyle yaşaması gibi ölümü de ucuza gelecek, tabutları en kudurmuş savaş naralarıyla karşılanacak.

Emperyalist merkezlerin uyarıları, jeton biraz geç de düşse, tekerci sermayenin kulaklarına ulaştı. İç savaşın çelikleştirdiği emekçi halk kitlelerinin alanlardan yükselen öfkesinden, iç savaşın bütün günahlarını orduya yükleyerek basenlerini kurtarmaya çalışan tekerci sermaye, korkusunun yarattığı ağır bedeli gördü ve Balyoz gözaltılarına engel oldu.

Hemen surat asmayın, komutanların birbirlerine "Köstebek", "Sen de adam mısın?" düzeyinde peşrevler geçtiği bir ortamda, bu kavga daha çok su kaldırı, biz de keyifle seyretmeyi sürdürürüz.

Yanlışlar ve Doğrular

Bütün bu kavgalar, sonuçta devrimin etki alanını genişlettiği için keyif verici fakat çoğu zaman at izi, it izine karışıyor. Özellikle sol yarınlarda en basmakalıp ve yavan fikirlerden, Cingöz Recai romanlarını aratmayan, fena halde komplocu senaryolara, açıklama ve analizlere rastlayabiliyoruz. Mücadele Birliği okurları, söz konusu operasyonlar başladığından bu yana, sürecin ekonomik, siyasi tüm yönlerini irdeleme fırsatı buldular. O nedenle, şimdi yeni bir irdelemeye girmeyeceğiz. Yine de, tekerci basının her gün büyük bir gayretkeşlik içinde yarattığı bilgi kirliliği ve ortalama solun kör gözüm parmağına misali ortaya attığı fikirlerin yarattığı tozu dumana silkmekte yarar var.

Ergenekon-Balyoz vs. söz konusu olduğunda, konuya dair pek çok açıklama ve analizin en sık rastlanılanları aşağıdaki gibidir.

1- "Bu bir klikler savaşıdır"

Çiklet misali her deliği kapamakta kullanılabilecek standart açıklama türlerinin başında gelir. Aynı zamanda hiçbir şeyi açıklamamak, kafa ağrıtmamak gibi yüce hikmetlere sahiptir. Gerçi, "Niye bu kavga?" sorusuna, "Çünkü bu bir kavga" biçiminde cevap vermek, akıl sağlığımız ve mantığımızın işleyişine dair, derin kuşkular uyandırabilir ama olsun, cevap bizi tatmin ediyorsa, bırak başkaları şizofren olduğumuzu düşünsün. Aslında, sürece dair bu denli kalıplaşmış, yavan ve insanı can sıkıntısından öldürebilecek denli sığ açıklamanın, ortalama sol basında bu denli sık kullanılıyor olması, gerçekten şaşkıncıdır.

Öyleyse doğrusunu ortaya koyalım bir kez daha.

Ergenekon-Balyoz operasyonlarıyla ortaya konan tasfiye hareketi, ekonomik temelde kökü, tam ilhakın tamamlanmasıdır. Emperyalizmin bağımlı ülkelere karşı giriştiği tam ilhaklar 1990'larda hız kazandı, 97 Asya Kriziyle yeni bir aşamaya girdi. Tam ilhak en kısa tanımıyla, bağımlı ülkelerin üretim, ticaret ve finans kaynaklarının emperyalist merkezlere tam anlamıyla bağlanmasıdır. Burada pek çok açıdan değişen işbirlikçi ilişkiler görürüz.

Tam ilhak öncesinde emperyalizme bağımlılık, hammadde ihracına karşılık ara malları ithalatı ve bunların bağımlı ülkede montajlanıp yine bu pazarda satılması üzerine kuruluydu. Tam ilhakla birlikte, küresel tekellerin üretim, dağıtım ve finansal kazanç alanı haline gelen bağımlı ülkeler, bu yapısal değişime bağlı egemenlik dönüşüm sancıları yaşadılar. İthalat-ihracatın kısıtlandığı, döviz hareketlerinin kontrol altında olduğu o eski bağımlılık ilişkileri üzerinden, neredeyse tümüyle iç pazara dönük bir tekerci güç geliştiren sermaye kesimleri, bu egemenlik dönüşümünün kurbanları oldular. Koçlar, uzunca bir dönem içinde pek çok fabrikalarını satmak zorunda kaldılar fakat yeni düzene ayak uydurmayı bildiler. Karamehmetler, en büyük bankalarını ve iç pazara dönük pek çok şirketlerini kapırdılar, ellerinde tek altın yumurtlayan tavuk Türkcüllü kaldı, onu da yakında boğazlayacaklar. Uzanlar bitirildi, kepaze edildi, sürgün ve kaçak yaşama düştüler. Tüm sektör olarak tekstil ölümcül darbeler aldı. Bu kayıp listesi daha uzayıp gider, arkasından tek damla gözyaşı dökülmeyecek, bir zamanların ürkütücü ceberrut patronları, küme dalan yeni horozlar tarafından kapı dışarı edildiler. Ne "hazin" bir hikaye!

Eskilerin yerini alan yeni horozlar, ithalat-ihracat kanallarında güçlü, büyük bankalara sahip ya da son bir gayretle kendilerini emperyalist toromanlardan biriyle yatağa atanlar oldular. Dönemin en çok kazananı Sabancılar, Zorlular, Boydaklar, Akınlar, Boynerler, tam ilhakın ekonomik düzlemi üzerinde tekerci güçlerini arttırdılar.

Eski konumlarını kaybedenler, gagalarını devirip kenara çekildiler. Ekonomik planda bu kavgayı kazanamayacaklarını anladıklarından, kavgayı siyasal alana taşıdılar. Şeriat tehlikesini ve devrimin karşısında ikircikli güçsüz tutumu siyasal kavgalarının temelini oturtular. Ancak, ekonomik konumlarının tarihsel geriliği onları bu siyasal kavgada ivmelenen bir güçsüzlüğe mahkum ediyordu. Sonuçta, ekonomik egemenlik siyasal süreçlere damgasını vurdu ve eski bağımlılık ilişkilerine bağlı egemenlik ilişkilerini yansıtan bürokratik yapının tasfiyesine sıra geldi.

Ergenekon-Balyoz operasyonları, işte bu derin yapısal-ekonomik kavganın son raundu oldu.

Elbette kapitalizmde ekonomi, siyasal ve ideolojik sürecinden yalıtk değildir. Devrimin büyük baskısı ve kuşatması yönetememe krizini derinleştirdikçe, tam ilhakçıların giriştikleri tasfiyeler de bu güçsüzlüğe bağlı olarak olağan seyrinin dışına çıktı; sertleşti, karşılıklı tehditler, bombalama ve suikastlar, tutuklamalar, bu sürecin vazgeçilmez parçaları oldular.

Demek ki neymiş? "Bu bir klikler savaşıdır" diyerek karşımızdaki can sıkıntısı ve yavanlıkla öldürmektense, bu kliklerin ne menem

Sermayenin İç Savaşı

şeyler olduklarını, birbirlerinin gözünü oyacak denli paylaşmadıkları şeyin ne olduğunu açıklamak doğrusudur.

2- “Bu operasyonlar 28 Şubat'ın intikamıdır”

Bu kalıbı teknelci basın o kadar çok gözüme soktu ki, alıcısı çok. Hele ki, sermayenin yumurtladığı her hikmeti soğutmadan sofrasına koyan sosyal reformistler arasında. 28 Şubat denince pek çok kişinin aklına, “siyasal İslama karşı kemalist laik kadroların sanal darbesi” gelir. Ama bu, kavganın büründüğü ideolojik kabuktu ve her kabuk gibi özünü gözlerden saklamaya hizmet etti.

Nedir 28 Şubat 1997 muhtırasının özü? Yukarıda açıkladığımız tam ilhakçı yapısal dönüşümlere karşı, geleneksel bağımlılık ilişkilerinin palazlandığı tekellerin erken dönem direnişidir. Erbakan'ı koltuğundan eden sürecin içeriden tanıdığı olan dönemin yüksek bürokratları, son günlerde ardı ardına açıklamalar yaptılar ve 28 Şubat'ın asıl hedefinin Erbakan değil, Çiller ve partisi olduğunu ifşa ettiler.

Öyleyse, 28 Şubat'a dair tüm söylenenlere ters, yeni bir okuma kaçınılmazdır. Gerçekte 28 Şubat tam ilhak sürecinin karşılaştığı bir düğündür.

Tam ilhakın ilerleyişi süresince, dört kritik dönemeci tespit edebiliyoruz. Birincisi, 1989'da Özal'ın döviz, altın, senet gibi finansal araçların ithalatını serbest bırakmasıdır. İkinci kritik adım, 1995'te Çiller'in tek taraflı Gümrük Birliği'ne girildiğini ilan etmesidir. Üçüncüsü, Ecevit hükümetinin 1998'de IMF'yle yaptığı anlaşmadır. Ve nihayet dördüncü ve sonuç alıcı adım, 2000 krizi sonrası yaşanan Kemal Derviş dönemidir.

Özal'ın 89'da attığı ilk adım, bizzat kendisi en toroman altın tüccarlarından olan Erbakan ve partisini yükselişe geçirdi. Milli Görüş teşkilatıyla Avrupa ve zengin körfez ülkelerinde geniş parasal imkanlara ulaşma imkanı bulan bu toptancı tüccarlar, ithalat-ihracat kanallarını doldurmaya başladılar. O güne dek dış ticaret lisanslarının ve imtiyazlarının tek sahibi olup, bu sayede iç pazar üzerinde tam hakimiyet kuran sanayi tekelleri, bir anda yanlarında yörelerinde pıtrak gibi biten Yimpaşları, Tetpaları görmeye başladılar. 1995'te Çiller hükümetinin Gümrük Birliği'ne girişiyle, bu tekeller daha da telaşlandılar. Çünkü tam ilhakın zorladığı yeni ekonomik yapıya henüz hazır değillerdi. Oysa, Gümrük Birliği kararı, en çok toptan tüccar sermayesinin işine geliyordu. Onların ticaretten sanayiye geçişini hızlandırıyordu. İşte, 28 Şubat bu gidişe karşı, egemen teknelci sanayi kesimlerinin yaptığı frenlerdir.

Çok değil, iki yıl bile dolmadan, Ecevit hükümetinin imzaladığı IMF anlaşması, 28 Şubat frenini gevşetti. Ve Ecevit bu hareketinin bedelini suratına fırlatılan Anayasa kitapçığı ve hastane köşelerine kurulan karanlık kumpaslarla ödedi. 1999 ve 2001 krizleri egemen teknelci sermaye kesimlerini öylesine güçsüz düşürdü ki, Kemal Derviş döneminde tam ilhakın bütün frenleri çözüldükten seslerini dahi çıkaramadılar. Eğer 28 Şubat'ın intikamından bahsedilecekse, bu intikam esas olarak Kemal Derviş döneminde alındı. Ve ancak bu intikamın üzerine AKP, yeni yapısal düzlemin siyasi figürü olarak belirdi.

3- “Efendim, bu operasyonlar Kemalizmin tasfiyesidir”

Meselenin özünü yansıtmaktan uzak bir fikir daha. Laiklik-dincilik ayrımı, sermayenin iktidar matrisinin temel unsuru değildir, hiç bir zaman da olmamıştır. Bu ideolojik kampaşmalar, sermayenin geniş emekçi kitleler karşısında büründükleri farklı renkte maskelerden başka bir şey değildir. Kemalizm ve dincilik yaftalarına bundan öte bir anlam yüklemek, marksizmin karnını deşmek olurdu. Bu topraklarda en azılı laikçi görünenlerin imam-hatip okulu açma rekorlarını, AKP bile kıramamış, hatta yanına bile yaklaşmamıştır. Devrim karşısında en gerici cemaatleri besleyip palazlandıran, Hizbullah gibi bizzat silahlandıranlar da bugünün yaka-bağır yırtan Kemalist geçinenleridir. Günümüz gelir, laik hezeyanlarına gerekçe olarak gösterdikleri “Kutlu Doğum Haftası”nın açılış konuşmalarını yaparlar, günümüz gelir küfrederek.

Aynı şekilde, dinci geçinenlerin de an azgın sefahat düşkünleri olduklarını; eğer iktidar ilişkilerinde bir koridor açıyorsa, bütün o kara

büstleri dilleriyle temizlemeye hazır olduklarını o kadar çok gördük ki, bugünün alabildiğine derin ve önü alınamayan sermaye içi kavganın temelinde Kemalizm-İslamcılık kavgası aramak, en hafifinden safdillik olacaktır. İsteyen, eski ordu komutanı Ç. Doğan'ın 10 Kasım törenleri hakkındaki o “nazik” yorumlarını gazete arşivlerinden bulabilirler. Evet bugün tasfiyeye uğrayanlar, Kemalist-laik oldukları için değil ama, tam ilhak sürecinin egemenlik yarışını kaybeden sermaye kesiminin uç beyleri oldukları için tasfiye ediyorlar.

4- “AKP kendi Ergenekon'unu yaratıyor”

Özellikle devrimci çevrelerde geçerli bir fikirdir. Bir yanıyla, tasfiye edilen yapının yerine daha demokratik bir yapının geçmeyeceğine olan doğru inançtan kaynaklanıyor. Ancak, parlamenter aygıtlara ve onun bir parçası siyasi partilere devlet kurumlaşması karşısında abartılı bir güç atfediyor ve son tahlilde, “parlamento yoluyla devlet yapısını değiştirmek” düşüncesine kapı aralıyor.

12 Eylül darbesinin en önem verdiği uğraş, faşizmi kurumsallaştırmak olmuştur. 80 öncesi devrimci mücadelenin geniş çaplı etkisi, devlet aygıtlarında da ciddi yarılmalara sebep olmuştur. Polis alenen iki düşman kampa bölünmüş, devrimci kadrolar ordunun alt düzey subayları içinde etkin bir güç olmuşlardı. Teknelci sermaye, bu en büyük kabusu bir daha yaşamamak için devletin en temel aygıtlarını, ordu, polis ve adliye aygıtlarını, bir daha emekçi kitlelerin etkisine girmeyecek şekilde donattı, kurumsal işleyişi yerleştirdi. Anayasa, kanunlar, genelgeler ve iç tüzükler bu amaçla hazırlandılar. Devletin bu temel güçleri, faşist yapısını kendi içinde yeniden ve yeniden üretir hale getirildi. Öyle ki, devrimin en hırçın dalgaları bile içeri sızmamalıydı.

Bu kurumsal düzenleme, aynı zamanda, seçimler yoluyla hangi parti hükümet olursa olsun, faşizmin kurumsal işleyişine ve kendi kendini üretmesine engel olmayı önlüyordu. 8 yıldır tek başlarına hükümet oldukları halde AKP'lilerin her fırsatta, “bu bürokrasi bizi bezdiriyor” demeleri, bu gerçeği ifade ediyor. Arkasına aldığı büyük oy oranlarına rağmen AKP, 12 Eylül'ün kurumsallaştırdığı işleyişi kendi isteğince yön veremedi. Bugünün yaşanan tasfiyelerine de, yine AKP'nin keyfiyeti yön vermiyor. Bu parti yalnızca, emperyalist tam ilhakı tamamlayacak bürokratik işleyiş için ya da devrimin baskısı karşısında neredeyse felç olan devlet aygıtlarını yenilemek için gerekli olan tasfiyenin basit bir icracısı olmaktadır. Ve bu icrayı da ancak, ABD-AB'nin ve teknelci sermayenin tüm gücünü ardına alabildiğinde yerine getirebiliyor. Tüm bu nedenlerden dolayı, tasfiye olanların yerine gelenler, AKP'nin keyfince belirlediği kadrolar değil, ama tam ilhakın hizmetkarı olacak, devrimin kuşatması karşısında daha dirençli olacak kadrolardır.

5-“Efendim, bütün bu olan bitende, şu malum cemaatin parmağı var. ABD ılımlı İslam istiyor ve projenin icracısı Gülen Cemaatidir”

Çok fazla Cumhuriyet gazetesi okuyanlarda görülen bir sendromdur bu. Ama yapmayın proletarya aşkına!! Evet ABD ılımlı İslam Projesini canlı tutuyor ama bunu çok daha etkin biçimde gerçekleştirebilecek olan hali hazırdaki devlet aygıtını kullanmak yerine, neden salya-sümük ağlamaktan başka bir numarası olmayan cami vaizinin peşine düşen ahmakları kullanmaya çalışsın?

Türkiye'nin en yaygın ve en güçlü cemaat örgütlenmesi, bizzat Diyanet İşleridir. El altında katrilyonlarca bütçe, onbinlerce cami, vakıflar, her yıl 150 bin öğrencinin okuduğu İmam-Hatip liseleri, onlarca İlahiyat Fakültesi'nin binlerce akademik personeli ile, alabildiğine yaygın bir yapı. Hiç bir cemaat, Diyanetin parasal kaynaklarına, örgütlülüğüne ulaşamaz. Gülen cemaati ve diğerlerinin kurduğu, TÜSİAD'a alternatif TUSKON'un binlerce üyesi var ama toplasan hepsini alt alta, tek başına Koç'un sermayesini bile alt etmezler. Tuskon'cuların çoğu tespih, bıçak, naylon torba satan “girişimciler”dir. Ama eski konumlarını kaybeden tekeller, AKP'nin görünen yüzünde apaçık bir tehlike görmeyenleri ikna edebilmek için, görünmez ve elleri kolları her yere uzanan bir düşman odağı yarattılar. Gülen cemaatine bu yüzden, hiç olmadık güç bahşettiler.

VATAN MAHALLESİNDE 1 MAYIS ETKİNLİĞİ YAPILDI

16 Nisan 2010 günü Antep'te Düztepe ile başlayan 1 Mayıs sokak etkinliğinin ikincisi Kürt halkının yoğun yaşadığı Vatan Mahallesi'nde yapıldı.

Vatan Mahallesi'nde etkinliği duyurmak için Perşembe günü yoğun bir şekilde bildiri dağıtımı yapıldı. Daha sonra etkinliğe saatler kala yine megafonla ajitasyon çekilerek insanlar etkinliğe davet edildi.

Etkinlik müzik ile başladı. Bir süre halaylar çekildi. Daha sonra kitlenin yoğunlaşması ile programa geçildi. İlk önce kurum temsilcilerinin birer konuşması oldu. Devrimci İşçi Komiteleri adına konuşma yapan Mesut PAKSOY, "Merhaba dostlar, hepiniz hoşgeldiniz. Bizler Devrimci İşçi Komiteleri olarak hepinizi yürekten selamlıyoruz. Biliyorsunuz ki işçiler-emekçiler ezilen halklar mücadele etmedikleri zaman hiçbir şeyi elde edemiyor. Kürt halkı yıllardan beri bunu göz önünde bulundurarak çetin bir mücadele içerisinden geçti ve bazı kazanımlar elde ettiler. İşçi sınıfı aynı şekilde mücadelesini derinleştiriyor ve kazanımlar elde ediyor. Ne yazık ki kazanımlarla emekçi halklar bir yere varamıyor. Çünkü; biliyorsunuz ki sermaye sınıfı işçi sınıfının kazanımlarını ellerinden almasını çok iyi biliyor ve emekçilerin kazandığı hakları verdiği gibi aynı şekilde alıyor. Bizim demek istediğimiz şudur ki eğer emekçi halk devrimci bir mücadele biçimini sahiplenirse kendi özgürlük mücadelesini bununla bütünleştirirse, o zaman kurtuluşa ulaşır, o zaman kurtuluş yüzü görür. Kürt ve Türk halkı birlikte mücadele ederse, sınıf mücadelesini daha çetin ve daha derin mücadeleye büründürürse, o zaman kurtuluşa ulaşır.

Bir kez daha Kürt halkına yapılan saldırıları kınıyorum. Kürt halkı bu baskılarla hiç bir zaman yılmadı, yılmayacaktır. Kürt halkı ve Türkiye emekçi halkları birlikte mücadele etmelidir. Ve bu mücadelenin sonunda özgürlüğü beraber elde etmelidir." dedi

Konuşmaların ardından 1 Mayıs sinevizyonu izletildi. Sinevizyon gösterimi başta kadınların olmak üzere emekçi halkın ilgisini çekti. Sinevizyon gösterimini etkinliğe katılan insanlar beğeniyle izlediler.

Daha sonra Ekin Şiir grubunun hazırladığı Kürtçe-Türkçe şiir dinletisi yapıldı. Şair Kazım Demir'in okuduğu Kürtçe şiir beğeniyle dinlendi. Şiir grubunun ardından etkinlik tekrar müzik dinletisi ve halaylarla devam etti. Halayların ardından Vatan mahallesindeki etkinliğimiz de sona erdi.

Etkinlik boyunca "Biji Yek Gulan", "Biji Sosyalizm", "Yaşasın 1 Mayıs", "Yaşasın Sosyalizm" sloganları atıldı.

Devrimci İşçi Komiteleri/ANTEP

ANTEP'TE 1 MAYIS ETKİNLİKLERİ DEVAM EDİYOR

Devrimci İşçi Komiteleri, BDP, Yeni Toplum KSD, ESP, ÖDP, SGP'nin bir araya gelerek emekçi semtlerde düzenlediği 1 Mayıs sokak etkinliklerinin sonuncusu Yukarıbayır Kurbanbaba Parkı'nda yapıldı.

Saat 20.00'da müzikle başlayan etkinlik halaylarla devam etti. Müzik dinletisinden sonra 1 Mayıs'ta ölümsüzleşenler için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşundan sonra konuşmalar başladı. Kurum temsilcileri konuşmalarında 1 Mayıs'a çağrı yaptı. Devrimci İşçi Komiteleri adına konuşan Hüseyin BAKAR "Merhaba dostlar hepiniz hoşgeldiniz, bizler Devrimci İşçi Komiteleri adına hepinizi yürekten selamlıyoruz. Sınıf kardeşlerim 1 Mayıs yaklaşıyor. 1 Mayıs yaklaştıkça da devrimci işçiler hareketleriyle, eylemleriyle, grevleriyle bu ülkede her yerde,

alanlarda sesimize ses katıyor. İşçinin, emekçinin birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs, nasıl oluyorsa bu ülkede bayram olarak adlandırılıyor. 1 Mayıs işçilerin emekçilerin verdikleri mücadeleleriyle var olmuştur. Krizlerin çoğalması, özelleştirmelerin artması yoksulluğun çoğalması bize dayatılarak kendi sinemize çekmemizi istiyorlar. Bizler tek kurtuluş işçi gücünün, halkların mücadelesini yükselterek varabiliriz. Bunu devrimci proletaryanın egemenliğini kurmakla yapabiliriz.

1 Mayıs yaklaşıyor ve 1 Mayıs'ı bayram olarak nitelendiren, ve 1 Mayıs'ı Taksim Alanı'nı hediye olarak gösteren sermaye sınıfı oranın katliamlarla, kanlarla, bedellerle alındığının farkında değil mi? Orası bedeller sonucu kazanılmıştır. Bunun hep farkında olmalıyız ve anlatmalıyız insanlara. Bizler devrimci kitleler olarak alanlarda yürüyüşlerimizle seslerimizi yükseltmeliyiz. 1 Mayıs, 1 Mayıs Alanı'nda Kızıl Meydan'da kutlanmalıdır.

Tekel direnişi bir ateş yaktı, hemen ardından Çemen işçisi bir ateş yaktı. ülkenin her yerinde bir grev bir eylem bir direniş var. Bu direnişlerimizle birlikte 1 Mayıs Alanı'na 1 Mayıs Alanlarına akmalıyız.

Buradan Tekel işçilerine bin selam olsun, Çemen işçilerine bin selam olsun tüm işçi sınıfına bin selam olsun, halkların mücadelesine bin selam olsun" dedi.

Konuşmaların ardından şair Kazım Demir Kürtçe bir şiir okudu. Daha sonra çekilen halayın ardından etkinlik sona erdi. □

ANTEP'TE SENDİKALARDAN 1 MAYIS'A ÇAĞRI

Bu yıl Antep'te düzenlenecek olan 1 Mayıs mitingi için DİSK, Türk-İş, KESK, Memur-Sen sendikaları bir araya gelerek ortak çalışma yürüttüler.

28 Nisan Çarşamba günü bir basın açıklaması düzenleyerek, yaptıkları çalışmalarından bahsettiler. Saat 13:00'de DİSK binasında gerçekleştirilen basın açıklamasını, KESK Dönem Sözcüsü Ali Ersönmez okudu. Basın açıklamasına başlamadan önce 1 Mayıs öncesinde polisin bazı demokratik kitle örgütlerine yönelik baskılarının olduğunu belirten Ersönmez, bu baskıların sona ermesini istedi.

Daha sonra basın açıklaması okundu. Basın açıklamasında alanların emekçilerle dolması gerektiğini söylendi ve bunun için, "kırdan kente tüm yoksulların ve tüm emekçilerin, tüm işçilerin, tüm kadınların, öğrencilerin ve aydınların yani üretimde ve toplumsal yaşamdaki tüm etkinlikleriyle yaşamı yeniden üretenlerin, 'birlik mücadele ve dayanışma' gününü kutluyor ve tüm halkımızı istasyon meydanında birlikte olmaya çağırıyoruz.

Dört konfederasyon 1 Mayıs birlik, dayanışma ve mücadele gününde saat 11:00'da İstasyon Meydanı'nda birlikte olacağız" denildi. □

1 MAYIS'A DOĞRU ANTEP'TE BASKILAR ARTIYOR

1 Mayıs hazırlıklarını Antep'te de yoğunlaştıran Mücadele Birliği Platformu'na yönelik baskılar artarak devam ediyor. Mücadele Birliği Platformu'nun çalışmalarını hazmedemeyen sermayenin kolluk güçleri baskılarında sınır tanımıyor. Demokratikleşiyoruz safsatları içerisinde girdiğimiz 1 Mayıs sürecinde, çalışma yürüten arkadaşlarımıza ve dostlarımıza yönelik son bir hafta içerisinde çeşitli baskılar yapıldı.

Polisler son bir hafta içerisinde, şu ana kadar öğrendiğimiz kadarıyla 7 arkadaşımızın evlerine giderek aileleriyle görüştüler. Kimi arkadaşlarımız, oturduğu mahallesindeki esnaflara ve komşulara gidilerek "terör faaliyetleri yürüttükleri" yönünde konuşmalar yapıldı, hedef haline getirildi. Kimi arkadaşlarımızın da evlerine de gidilerek ailelerine çocuklarının "terör örgütünün yerlerine gittikleri" söylenip tehditler savruldu, zorla evinden alınıp araca bindirilerek gözdağı verilmek istendi.

Polisin bizlere yönelik gerçekleştirdiği baskıların son olmadığını biliyoruz. Ama sermaye de şunu çok iyi bilmeli ki, bu baskılarınız bizleri bu zamana kadar yıldıramadı ve bundan sonra da yıldıramayacak. Aksine her defasında olduğu gibi bu baskılardan bilinçlenerek ve güçlenerek çıkacağız. Bütün bu baskılar, büyük bir yıkım yaşayan, kitlelerin gözünde güvenini tamamen tüketen sermayenin son çırpınışları. Köşeye sıkışan sermaye son bir çabayla devrimci güçleri sindirebileceğini düşünse de buna asla izin vermeyeceğiz.

İşçi ve emekçi halklarımız da şunu bilmeli ki, sermayenin ve polislerin bu baskılarının hepsinin en büyük nedeni 1 Mayıs'ta Taksim konusunda Mücadele Birliği Platformu'nun elde ettiği politik zaferdir ve bunun yanı sıra Antep'te yürüttüğümüz 1 Mayıs çalışmalarımızdır. Politik zaferimizi hep birlikte alanlara taşımak için seferber olalım.

Baskılar Bizi Yıldırılmaz

Antep Mücadele Birliği Platformu

MERSİN ÜNİVERSİTESİ'NDE 1 MAYIS ÇALIŞMALARI

İşçi sınıfının kapitalizme karşı savaş günü olan 1 Mayıs hazırlıkları Mersin Üniversitesi'nde de Devrimci Öğrenci Birliği tarafından başlatıldı.

1 Mayıs gününe kadar devam edecek olan çalışmalar 27 Nisan saat 11.00'de üniversitenin çarşısında açılan stantla başladı. Büyük ilgi gören standın yanı sıra öğrencilerin yoğun olduğu yerlere "Yaşasın 1 Mayıs, Biji Yek Gulan" yazılı afiş çalışmaları yapıldı. Devrimci Öğrenci Birliği imzalı bildiriler dağıtıldı.

"1886'da Amerikan işçi sınıfının ayaklanması ve bu ayaklanmayı bastırmak için işçi önderlerinin idam edilmesi ile 1 Mayıs'ta tüm dünya işçi sınıfı birlik, mücadele ve kapitalizme karşı savaş günü olarak meydanları dolduruyor...."

İşte yine 1 Mayıs! Bayraklarımızı en yükseklerde dalgalandırıp, yürüyoruz meydanlara. Dünyanın her yerinde emekçiler, gençlik ve devrimci proletarya, kapitalizme karşı mücadele sloganları ile sokaklara çıkıyor. Fabrikalar, tarlalar, siyasi iktidar her şey emeğin olsun diye, sermaye sınıfı ile kıyastıya bir mücadeleye giriyor.

1 Mayıs'ta Kızıl Meydan'da ve tüm meydanlarda bütün coşkumuz ve heyecanımızla işçi sınıfı ve emekçilerle birlikte devrim ve iktidar şiarını yükseltelim... 1 Mayıs'ta tüm öğrencileri Devrimci Öğrenci Birliği saflarına çağırıyoruz..." diye biten bildiri yemekhanelerde ve stant başında şiirler okunarak öğrencilere dağıtıldı.

**YAŞASIN 1 MAYIS BİJİ YEK GULAN
DENİZLERİN YOLUNDA DÖB SAFLARINA
MERSİN/DÖB.**

MERSİN ÜNİVERSİTESİ'NDE FAŞİSTLERE YER YOK.

Mersin Üniversitesi'nde faşistlere anladığı dilden cevap verildi. 29 Nisan Perşembe günü 1 Mayıs çalışması yapan devrimci, demokrat öğrencilere sataşan faşistlere "size yer yok" denildi.

Teknik Bilimler Fakültesi'nde sınıflara girip bildiri dağıtmak isteyen faşistlerin solcu öğrencileri sınıflara almamasıyla başlayan olaylar 1 Mayıs çalışması stantlarına kadar geldi. Bildiri dağıtan solcu öğrencilere engel olan faşistler, devrimci öğrencilerin toplanmasıyla birlikte yemekhaneye alındılar. Faşistler polis korumasında yemekhanede bekletilirken; Devrimci Öğrenci Birliği'nin de içinde olduğu devrimci öğrenciler toplanarak yemekhaneye sopalarla

girdi. "Mersin Faşizme Mezar Olacak" sloganları yükseldi. Polis tarafından arka kapıdan çıkarılan faşistlerin gözlerinden korku okunuyordu. "Türkeş'in İtleri Yıldırılmaz Bizleri" sloganları atıldı.

Devrimci Öğrenci Birliği olarak açtığımız 1 Mayıs standına tekrar döndüğümüzde çok geçmeden Teknik Bilimler Fakültesi'nde saldırı olduğu haberiyle tekrar toplanarak Teknik Bilimler Fakültesi'ne yüründü. Faşistlerin ortadan yok olması dikkat çekiciydi. Gün boyunca Çevik kuvvet otobüsleri üniversite girişinde bekledi.

Mersin Üniversitesi Faşizme Mezar Olacak!

MERSİN/DÖB

MÜCADELE BİRLİĞİ

NE İÇİN SAVAŞIYORUZ.

İşçi kardeşler, emekçiler;

İşte 1 Mayıs Alanı'ndayız; işte yıllardır bize yasaklanan meydan-dayız. Bu bir zaferdir, bu, burjuva sınıfın, faşist devletin yenilgiyi kabul ettiğinin itirafıdır.

Bu zafer devrimci işçi sınıfının zaferidir, bu zafer devrimci politikanın zaferidir; bu zafer, devrimci politikada ısrar eden, 1 Mayıs Alanı Taksim'de her yıl kızıl bayrağı dalgalandıran Leninist Parti'nin zaferidir.

Şimdi herkes bir 'zafer'den söz ediyor. Şimdi herkes Taksim'in kazanılmasından söz ediyor. Ama 1992'den beri Çağlayan senin Pendik benim; Kadıköy senin Kazlıçeşme benim meydan meydan dolaşan; Taksim dışında İstanbul Valisinin gösterdiği her yere gidenler, Taksim'in nasıl kazanıldığından tek kelimeyle olsun söz etmiyorlar.

Ama gerçekler devrimcidir. Ne unutturulabilir ne de sonsuza kadar saklanabilirler. Yaşanmış ve büyük bedellerle yazılmış tarih yok sayılmaz.

İşçi kardeşler, emekçiler, devrimci gençler;

Leninist Parti'nin 1 Mayıs politikasının zaferi, devrimci politikaların eninde sonunda zafer kazanacağını, sosyal reformist politikaların ve bu politikalar tarafından sürüklenen oportünist güçlerin eninde sonunda hüsrana uğrayacağını bir kez daha kanıtlamıştır.

İşçi sınıfı, emekçi güçler ve Kürt halkı sosyal reformist politikalarla değil, devrimci politikalarla zafere ulaşabilir, devrimci politikalarla gerçek kurtuluşu sağlayabilirler.

Bu yüzden dün devrimci çizgi izleyerek sizi Taksim 1 Mayıs Alanı'na çağıran Leninist Parti şimdi sizi şu devrimci hedefler için savaşmaya çağırıyor:

-Halk iktidarını kurmak. Artık şurası çok açık ki, bu sömürü düzeni bir devrimle yıkılıp bütün iktidar işçi sınıfının öncülüğündeki halkın eline geçmedikçe gerçek bir kurtuluştan söz edilemez.

Bu mümkün mü? Bu soruya sadece ve sadece Leninist Parti "evet mümkündür, bunu başarabiliriz ve başaracağız" yanıtını veriyor.

Bütün yaşamınız ve bütün deneyiminiz iktidar ele geçirilmeden bu düzende elde edilecek bütün hakların geçici ve geri alınabilir olduğunu yeterince öğretmiştir. Onun için hedefimiz sivri sinekleri değil bataklığın kendisini ortadan kaldırmak olmalıdır.

Tekelci kapitalist düzen bugün toplumu büyük bir krize, çürümeye, yozlaşmaya ve yokoluşa sürüklemiştir. Toplumu bu durumdan sadece bir Halk İktidarı kurtarabilir

Çünkü sadece bir Halk İktidarı ve onun Devrimci Hükümeti tekelere, fabrikalara, büyük toprak mülkiyetine, madenlere, emperyalistlerin elindeki işletmelere, bankalara, kapitalistlerin elindeki ulaşım

araçlarına el koyarak işsizliğe son verebilir, yoksulluğu ortadan kaldıracaktır, toplumu yıkımdan kurtarabilir.

Bu nedenle, bilmeliyiz ki, Halk İktidarı ve Devrimci Hükümet için mücadele çağrısı yapılmadan işsizliğe, yoksulluğa, sömürüye, baskıya, toplumsal çöküşe karşı yapılan her çağrı sahtekarcadır, ikiyüzlüdür.

-Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkını sağlamak. Sermaye sınıfı, Kürt ulusunu ezerek ve Kürdistan'ı ilhak ederek kendi egemenliğini sürdürmek için güçlü maddi ve manevi bir dayanak bulmaktadır.

İşçi sınıfı ve emekçi güçler, Kürt ulusunun özgürlük hakkı için mücadele ederek sermaye sınıfı egemenliğinin arkasından bu dayanağı çekip almalıdır. Böyle bir mücadele aynı zamanda, işçi sınıfına tekelci kapitalizme karşı mücadelede Kürt halkının sarsılmaz güvenini kazandıracak; Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği'ni gerçek kılacaktır.

Kürt Ulusunun Özgürlük Hakkı için mücadeleyi hedeflerinin baş sınırlarına koymadan "Halkların Kardeşliği"nden söz edenler sahtekarca ve ikiyüzlüce davranıyorlar.

-Zindanları Yıkarak Tutsakları Özgürleştirmek. Kendi öncülerine sahip çıkmayan, kendi davasının zaferi için savaşırken tutsak düşenleri kurtarmayı hedeflerinin başına koymayan bir sınıf kurtuluş yüzü göremez.

Zindanlar, faşist devletin basit bir parçası değil, sermaye sınıfının egemenliğinin ayakta olduğunu gösteren sembollerdir aynı zamanda. Burjuva sınıf egemenliğini ayakta tutan baskı aygıtının en önemli organları olarak Ordu-Polis-Mahkemeler zincirinin son halkasıdır zindanlar. Bu nedenle bu son halkanın dağıtılması ve tutsakların özgürleştirilmesi bir devrimin pratik olarak başladığının ve zafer yolunda ilerlediğinin en önemli işaretidir.

Zindanların yıkılması ve tutsakların özgürleştirilmesi hedefini başa almadan devrim ve kurtuluştan sözedenler işçi ve emekçi sınıfları aldatmaya çalışanlardır.

İşçi kardeşler, emekçiler, Kürt Halkı ve devrimci gençler,

Leninist Parti herkesi bu devrimci hedefler ve devrimci program etrafında birleşmeye; "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak!" şiarı altında Devrim ve Halk İktidarı mücadelesi vermeye çağırıyor.

Çünkü sadece bu devrimci program ve devrimci hedefler emekçi sınıfları, Kürt halkını ücretli kölelikten, baskıdan, sömürüden, işsizlikten, yozlaşma ve çürümeden kurtarabilir, sosyalizm yolunu açarak sınıfsız, sömürsüz bir dünyaya götürebilir.

**YAŞASIN SOSYALİZM!
YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ!
FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR, HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!**

1 MAYIS TAKSİM İŞÇİ SINIFIYLA PERÇİNLEŞTİ

1992'de konfederasyonların ve ortalama solun sırt çevirdiği Taksim Meydanı'nın 1 Mayıs Alanı olduğunu, sadece Mücadele Birliği Platformu ısrarlı mücadelesiyle 17 yıl tek başına bedeller ödeyerek işçi ve emekçilere gösterdi. İşçiler ve emekçiler, 17 yıl sonra leninistlerin çağrılarına kulak vermeye başladı. Sadece işçiler ve emekçileri değil, leninistlerin ısrarlı "Taksim'de Israr Devrimde Isrardır" şiarı, ortalama solun tabanını çekmeye başlıyordu. Kendi kitlesine öncülüğü kaybetmeye kaygısıyla "1 Mayıs'ın artık Taksim'de kutlanması gerektiğini" toplantılarda sendikalara açıklayabiliyorlardı. Bunu açık yüreklilikle dışarıda açıklayamıyorlardı bile.

İşçi sınıfı 1980 darbesinde kanlar içinde kaybettiği mevzisini tekrar kazanmak için Taksim'e çıkmaya hazırlanıyor. 2007'den sonra leninistlerin politikalarının hayat bulması ortalama solu arkasından sürüklemiş işçi sınıfını ve emekçilerin kaybettiği mevziyi kazanmak için savaşa çağırıyordu. 2007'den sonra işçilerin Taksim'i zorlamasıyla hayat bulan leninist politika 2009'da devleti sıkıştırıyor. Devlet 1 Mayıs gününü tatil ilan ediyor ama işçi sınıfı Taksim'i kazanmak için dövüşüyordu. Hükümetin konfederasyonlara "1 Mayıs'ı tatil yapıyoruz işte Taksim'den vazgeçin" söylemlerini boşa çıkartıyor.

İşçi sınıfı kanını akıttığı Taksim meydanını istiyordu. Leninistlerin ısrarlı politikaları sonucu 2007'den sonra kitlelerin Taksim'e yönelmeleri, İstanbul'un her tarafında yoğun savaşlar yaşanması sonucu devlet bu savaşa daha fazla dayanamadı ve kaybetti.

33 yıl aradan sonra işçi sınıfı Taksim Meydanı'nı kazanıyor ve bu coşkuyla 1 Mayıs'a hazırlanıyor. Türkiye'de 6 konfederasyon toplanıyor, hepsi Taksim'e çıkma kararı alıyor.

Ve işçi sınıfı için önemli bir adım oluyor.

Konfederasyonların belirlediği yürüyüş güzergahlarında sabahın ilk ışıklarıyla işçiler ve emekçiler kortejlerini oluşturuyorlar.

3 koldan yürüyüş şişli'de DİSK, KESK, Mücadele Birliği Platformu ve Devrimci 1 Mayıs Platformu, Odalar, siyasi partiler toplandı. Saat 10:00'da gelecek kişiler beklenerek toplandıktan sonra Taksim meydanına doğru yürüyüşe geçildi.

Hak-İş, Memur-Sen ve TKP üyesi gruplar Beşiktaş İnönü Stadı önüne geldi. İşçi ve memurlar, çeşitli sloganlar ve davul zurna eşliğinde halaylar çekerek, şarkılar söyleyerek yürüyüşe geçme saatini bekledi. Kortej, tüm grupların gelmesinin ardından Dolmabahçe'den yürüyüşe geçti.

Türk-İş'e ve Kamu-Sen'e bağlı işçi ve memurlar ise Unkapanı Köprüsü'nde toplandı. CHP, ÖDP, İşçi Partisi, EMEP de korteje katıldı.

Şişli'den yürüyen Mücadele Birliği Platformu, Devrimci Öğrenci Birliği, Devrimci İşçi Komiteleri, "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak" ve Devrimci Öğrenci Birliği "Buzu Kırana Yolu Açana Selam Olsun" ve arkasında Devrimci İşçi Komiteleri "Komite Konseylerde örgütlenelim" pankartlarını açarak ilerliyordu. "Yaşasın Taksim Zaferimiz", "Taksim'i Kazandık Sıra Devrimde", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak", "İktidar Dışında Her Şey Hiçbir Şeydir" sloganlarını attılar.

500 bin işçi ve emekçi alana sığmadı. Kortejler alana sığmayınca Taksim Gezi Parkı da alana dahil edildi. Program saat 13:00'da başlamasına rağmen kortejler daha alana girmeye çalışıyorlardı.

6 işçi ve memur konfederasyonu tarafından hazırlanan "1 Mayıs Bildirisi", Türk-İş ve DİSK'in belirlediği birer işçi tarafından okundu.

İlk konuşmayı yapmak için Mustafa Kumlu sahneye davet edildi. Anons edilirken kitle tarafından yuhalandı. Ve konuşmasına başlamadan Tekel işçileri ve diğer işçiler tarafından protesto edildi. Kumlu'yu konuşurmayan işçiler, sahneyi işgal ettiler. Mikrofonu almaya çalıştılar, görevliler tarafından sakin-

leştirilmeye çalışıldılar. Gerginlik sırasında apar topar kaçırılmaya çalışılırken işçiler Mustafa Kumlu'ya biber gazı sıktı. AKM binasına kaçırılan Kumlu'yu, işçilerin öfkesine karşı korumak için masalardan barikat kuruldu.

Daha sonra konuşma yapmak için KESK Genel başkanı Sami Evren çağrıldı. Konuşmasına "Bugün burada bizlerle olamayan ancak yaşamlarını hatırlamak hepimizin boynunun borcudur. Ser verip sır vermeyen İbrahim Kaypakkaya'yı saygıyla anıyorum. İdam sehпасına gülümseyerek çıkan Denizi, Yusuf'u, Hüseyin'i selamlıyorum. Kendilerini Türkiye halklarının kurtuluşuna adayan Hüseyin Cevahir'i, Ulaş'ı yiğit devrimci Mahir Çayan'ı saygıyla selamlıyorum. Kürt halkının özgürlük mücadelesine kendini adayan Mazlum Doğan'ı saygıyla anıyorum. Kemal Türkler'i saygıyla anıyorum. 77'de katledilen 37 emekçiye selam olsun. Faşizme hayır diyen demokrasiyi savunan Musa Anterlere, Uğur Mumculara selam olsun. Halk iktidarını taçlandıran Belediye Başkanı Fikri Sönmez'e selam olsun. Hiçbir zaman unutmayacağımız, belleğimizde bizi isyana çağırان Ahmet Kaya'yı ve arkasında bakmadan giden Yılmaz Güney'i, faşizme inat yüreğimizde yaşayacak olan Hrant'a selam olsun". Diye başladı. Kitleden yoğun alkış aldı.

Ardından DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi konuştu. Konuşmasında "Bu ülkenin karanlıklarını aydınlatmadan, darbeciler, işkenceciler yargılanmadan, 1 Mayıs 1977'nin, Kahramanmaraş, Çorum, 16 Mart katliamlarının failleri adaletin önüne çıkarılmadan, bunların hesabı sorulmadan, Abdi İpekçi, Kemal Türkler, Doğan Öz, Uğur Mumcu, Musa Anter cinayetlerinin ardındaki sırlar açıklığa kavuşmadan, Türkiye'de yeni bir sayfa açılmaz" dedi. Daha sonra "Taksim, 1 Mayıs Alanı olsun mu?" diye sordu. Alandakiler "Evet" diye yanıtladı. Art arda sorulan bu soruya her defasında daha güçlü "Evet" yanıtı verildi.

Daha sonra Tekel işçisi Metin Arslan "Direnişteki İşçiler" adına çıktı kürsüye. Kısa bir konuşma yaptı.

Tarihi bir gün yaşayan Taksim Meydanı, 500 bin üzerinde işçi ve emekçiyle dolup taşı. Kutlamalar halaylarla sona erdi. □

İZMİR'DE 1 MAYIS

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve kavganın günü olan 1 Mayıs İzmir'de yoğun katılımıyla kutlandı. Saat 11:00 civarında Eski Sümerbank önünde toplanılmaya başlandı. Üç koldan Gündoğdu Meydanı'na doğru yürüyüşe geçildi.

Bizler "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak/ Mücadele Birliği Platformu" yazılı pankartımızla yürürken "İşçiler Birleşin Sosyalizm İçin Savaşın - Devrimci İşçi Komiteleri" pankartıyla DİK'li işçiler, "Deniz, Yusuf, İnan Savaşa Devam - Devrimci Öğrenci Birliği" pankartıyla DÖB'lü öğrenciler ve "Denizlerden Mazlum-

lara Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği" pankartıyla Dokuz Eylül Üniversitesi öğrencileri yürüdüler. Yürüyüş sırasında "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak", "Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği", "Deniz, Yusuf, İnan Savaşa Devam", "Bütün İktidar Emeğin Olacak", "Taksim'i Kazandık, Sıra Devrimde", "Her Yer 1 Mayıs Her Yer Taksim", "Gençlik Gelecek, Gelecek Sosyalizm" sloganları atıldı.

Yürüyüş sırasında bir arkadaşımız yaptığı konuşmada şunları söyledi, "Her üç saniyede bir bebek açlıktan ve önlenebilir

hastalıklardan hayatını kaybediyor. Uğur Kaymaz 12 yaşında 13 kurşunla, Ceylan Önkol bedeni parçalanarak öldürüldü. Kapitalizm her geçen insanları daha fazla yaşamın dışına itiyor. Buna karşılık Kapitalizm Öldürür Kapitalizmi Öldürün sloganını haykırmalıyız".

Daha sonra alana gelindiğinde 1 Mayıs 1977 yılında ölümsüzleşenler anısına bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşunun ardından İstiklal Marşı okundu, marş okunurken bizler slogan atıp tepki gösterdik, diğer devrimci kurumlardan arkadaşlar da marş okunmasını yuhaladılar. Ardından sendikacılar konuşmak üzere platforma çağrıldı. Siyasi partiler alana girdiğinde pankartları selamlanırken, devrimci kurumların pankartları görmezden gelindi. Bizlerin yoğun uyarıları sonucu pankartımız selamlandı. Ayrıca yurtsever gençlerin açtığı "İmralı'dan Türkiye Emekçilerine Selam Var" pankartına izinli olmadığı gerekçesiyle müdahale ettiler. Müdahaleye karşı Mücadele Birliği okuru bir arkadaşımız pankart açmak için izin alınması gerektiğini, herkesin kendisini ifade ettiği pankarta kimsenin müdahale edemeyeceğini söyledikten sonra pankartı tekrar açan yurtsever arkadaşlar bir süre sonra pankartı kapatıp gittiler.

Eylemde olan Tekel işçileri, Kent AŞ işçileri ve Park-Bahçe işçileri de 1 Mayıs'a kendi pankartlarıyla katıldılar. Bayram havasında geçen 1 Mayıs alanında bizler yoğun bir şekilde Tekel işçileri için hazırlamış olduğumuz bildiri ve dergi dağıtımımızı yaparak insanlara ulaştık. Bildiri ve dergi dağıtımından sonra alandan ayrıldık.

İzmir Mücadele Birliği

ANKARA'DA 1 MAYIS KUTLAMALARI

Ankara'da 1 Mayıs kutlamaları sabahın erken saatlerinde başladı. Ankara Garı önünde saat 10:00 sularında toplanmaya başlayan sendikalar ve demokratik kitle örgütleri saat 12:00'ye doğru Sıhhiye Meydanı'na yürümeye başladı. Yürüyüş boyunca "Mücadele Birliği Platformu" imzalı "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak", "Dünya Emeğin Olacak", "İktidar Dışında Her Şey, Hiçbir Şeydir", "DÖB", "Denizlerin Yolunda Leninist Safalara - DÖB" ve "Biji Yek Gulan" yazılı pankartlar dikkat çekiciydi.

Sıhhiye Meydanı'na gelindiğinde başta 77 1 Mayıs'ında ölenler olmak üzere emek ve demokrasi mücadelesinde ölümsüzleşenler anısına saygı duruşunda bulunuldu. Saygı duruşu sırasında asılarak katledilen 4 Amerikalı işçinin son sözleri okundu. Saygı duruşunun ardından Sıhhiye Köprüsü üzerine "Kapitalizmi Yıkalım Dünya Emeğin Olacak - Mücadele Birliği Platformu" yazılı bir pankart asıldı.

Miting boyunca 1 Mayıs'a katılanlara "6 Mayıs'ta Karşıyaka'ya 8 Mayıs'ta Kadıköy'e" çağrı yapan ve Denizleri anlatan bildiriler dağıtıldı. Alana 6 Mayıs'ta Karşıyaka Mezarlığı'na çağrı yapan DÖB imzalı pullar yapıştırıldı. Sendika temsilcilerinin konuşmalarının ardından miting halaylarla sona erdi.

Ankara / Mücadele Birliği Platformu

1 Mayıs

ANTEP'TE 1 MAYIS

Antep'teki 1 Mayıs mitingi yoğun yağmura rağmen saat 11:00'de İstasyon Meydanı'nda gerçekleştirildi. Yaklaşık 2.500 kişi katıldı mitinge.

KESK ve DİSK üyeleri Yeşilsu'da toplandı. Bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak Taksim Meydanı'nın zaptedildiği fotoğrafın bulunduğu ve "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegün Olacak" yazılı pankartımızla Kırkayak Parkı'nda toplandık. Kırkayak Parkı'nda toplanmanın ardından ESP, ÖDP ve SGH ile birlikte yürüyüş korteji oluşturarak İstasyon Meydanı'na yürüdük.

Yürüyüş esnasında sık sık 1 Mayıs Marş'ını ve Bahara Ezgi Müzik Grubu'nun Taksim Marş'ını çaldık ve eşlik ettik. Şehir merkezinden geçerek yürüdüğümüz güzergah boyunca sık sık "Taksim Zaferdir Zafer Bizimdir", "Taksimi Kazandık Sıra Devrimde", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emegün Olacak" sloganlarını haykırdık. Meydana girdiğimizde ise alanda platformun yanına sağlı sollu yerleştirilen eli kanlı faşist Demokrat Parti ve

CHP'nin ses araçları ile karşılaştık. Sendikalarla bu konunun daha önce konuşulmuş olmasına rağmen reklam yapar gibi alanda yer almaları, gençlik tarafından sık sık "Faşistler Dışarı Bu Alanlar Bizim", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" sloganları atılarak protesto edildi. Ses araçlarına sloganlarla yaklaşan devrimci gençlerin önü, sendika yöneticileri tarafından kesildi. Sendika yöneticileri ile bir süreliğine tartışma yaşandı. Protestolar ise devam etti.

Sahneye Pir Sultan Abdal Derneği müzik grubunun çıkmasıyla ses araçları da alandan ayrıldı. Çekilen halayların ardından miting sona erdi. Miting alanından bayraklarımız açık bir şekilde ayrıldık. Şehir merkezine kadar yine coşkulu bir şekilde sloganlarımızı haykırarak yürüdük.

**Antep
Mücadele Birliği Platformu**

ANTAKYA'DA 1 MAYIS COŞKUSU

2010 yılının 1 Mayısını her yerde işçi eylemlerinin arttığı ve bu eylemlerin birbiri ardına patlak verdiği bir sürecin üzerinde karşıladık. Bizler Mücadele Birliği Platformu olarak 15 yıl boyunca Taksim Meydanını bur-

juvaziye terk etmedik. Proletaryanın bayrağını yere düşürmeden taşıdık. Bugün 1 Mayıs Alanı tüm görkemiyle işçi ve emekçilere açıldı.

Uluslararası proletaryanın birlik mücadele ve kapitalizme karşı savaş günü olan 1 Mayıs'ı

bizler de Antakya işçi ve emekçileriyle beraber karşıladık. Saat 12:30'da toplanma yeri olan Yunus Emre Parkı'nda emekçiler ve siyasi çevrelerle bir araya geldik. "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegün Olacak", "Yaşasın 1 Mayıs", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Kavga Sürüyor, Sürecek Zafere Kadar", "Taksimi Kazandık Sıra Devrimde", "İktidar Dışında Her Şey Hiçbir Şeydir", "Yaşasın İşçilerin ve Halkların Mücadele Birliği" sloganlarını coşkulu ve gur bir şekilde haykırdık. Alkışlarla, zılgıtlarla marşlarımızla coşku muza coşku kattık ve ilk defa Antakya 1 Mayıs mitingine katılmamıza rağmen işçi ve emekçilerin gözlerinin üzerimizde olduğunu hissettik.

Alana vardığımızda yaklaşık 3.000-3.500 kişinin katıldığı mitinge Taksim Meydanı'nda ölümsüzleşen 34 işçinin anısına saygı duruşuyla başlandı. Yapılan konuşmaların ardından en son olarak müzik grubunun sahne almasıyla alandaki kitlenin coşkusu çekilen halaylar, söylenen marşlarla daha da arttı. Geçen senelere oranla daha fazla işçi ve emekçinin katılım sağladığı Antakya 1 Mayıs'ı bu şekilde sona erdi.

Bizler de 1 Mayısı Antakya Mücadele Birliği Platformu olarak iyi bir şekilde karşılamamızın coşkusunu yaşadık.

YAŞAM BİZDEN YANA !

Antakya / Mücadele Birliği

TAKSİM ZAFERDİR ZAFER BİZİMDİR

İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve kapitalizme karşı savaş günü olan 1 Mayıs, Adana'da coşkulu bir şekilde kutlandı. Eylem öncesi yağmur yağmasına rağmen, yaklaşık 7 bin emekçinin katıldığı yürüyüşün yoğun ve coşkulu geçmesi göze çarpan ilk gelişmelerdi.

Eylem, kortejlerin saat 13:00'de Mimar Sinan Açık hava Tiyatrosu önünde toplanıp yürüyüşe geçmesiyle başladı. Yürüyüş iki kol halinde başladı. Bir kolda DİSK ve KESK, diğer kolda ise Türk-İş ve Hak-İş kortejleri yer aldı.

Mücadele Birliği Platformu ise bu yıl iki pankartıyla alanda yerini aldı. "Fabrikalar Tarlalar Siyasal İktidar Her Şey Emeginin Olacak" Mücadele Birliği imzalı ve "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam" DÖB imzalı Denizlerin resimlerinin olduğu pankartlarla katıldık eyleme. Özellikle DÖB'ün pankartı yürüyüş sırasında ve miting alanında yoğun ilgi gördü. Birçok kişinin, pankartı hem alkışlarıyla desteklemesi hem de alan içerisinde pankartın önünde resim çektirmesi ilginin bir göstergesiydi.

Taksim'e işçi ve emekçilerin 32 yıl sonra yine yüz binlerle alana çıkmalarının yarattığı coşkuyla katıldığımız 1 Mayıs'ta yürüyüş boyunca, "Taksim Zaferdır Zafer Bizimdir", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Dünya Emeginin Olacak", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Zafer Savaşın İşçilerle Gelecek", "Biji Yek Gulan", "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara", "İktidar Dışında Her Şey Hiçbir Şeydir" sloganlarını attık.

Kortejlerin alana sırayla girmesinin ardından 1 Mayıs 1977 yılında Taksim'de katledilen 34 işçi için yapılan saygı duruşu ile miting başladı. Tertip komitesinin yaptığı konuşmaların ardından miting Eğitim-Sen müzik korosunun verdiği dinletiyile devam etti. Ve kitle halaylarla ve sloganlarla 1 Mayıs'ı coşkuyla bitirdi.

Adana / Mücadele Birliği Platformu

DÖVÜŞTÜK VE KAZANDIK

2010 1 Mayıs'ı... Hepimizin yıllardır sabırla, inatla, dövüşe dövüşe kazandığı 1 Mayıs! Bugünü layıkıyla kutlamak, işçi sınıfını o alana dökmek biz Leninistlerin görevidir. Bu görevi yerine getirmek için tüm emekçi mahalleleri bizi bekliyordu.

Bu yıl bizim için çok daha özel oldu. Çünkü yıllarca, İstanbul'da 1 Mayıs Alanı'nın Taksim Meydanı olduğunu söyleyip, büyük mücadeleler vererek, Taksim Meydanı'na çıkararak anlatmaya çalışmıştık, sonunda burjuvaziye diz çöktürüp, Kızıl Meydanı kazanmıştık. Böylesine bir gün için coşumuzu o kızıl meydana taşıyabilmek için atıldık çalışmalara. Önce afişlerimizi her yere, mahallelere, otoyollara, en merkezi yerlere yapıştırdık, süsledik. Yırtılıp atıldıklarında yeniden yeniden yapıştırdık. Üstünü kapattılar, biz yeniden yapıştırdık. Sonra kuşlamalarımızı dağıtmaya başladık en yaygın şekilde, çünkü en dikkat çeken, en göze görünen propaganda araçlarımızdan biriydi kuşlamalarımız. Bir yandan da 1 Mayıs'ın tarihini anlatan bildirilerimizi sokak sokak binlerce insana dağıttık.

Sıra geldi sesli propagandamızı yapmaya. Mahallelerimizde en merkezi yerlere stantlarımızı kurup, bildirilerimizi verip işçilerle, emekçilerle, öğrencilerle, 1 Mayıs tarihi üzerine sohbetler yaptık. Onlara yıllardır verdiğimiz 1 Mayıs'ta Taksim Meydanı'nda olma ısrarımızı anlattık. 1 Mayıs marşımızla ortalığı çınlattık. Herkes biliyordu bizlerin o alanı almak için yıllarca ne zorlu bir mücadele verdiğimizizi, kanımızı döktüğümüzü. O yüzden çalışmalarımız da daha bir neşeli ve heyecanlı geçiyordu. Acaba bu yıl nasıl olacaktı 1 Mayıs'ı Kızıl Meydan'da kitlelerle kutlamak? Hepimiz çok merak ediyorduk.

O gün gelip çattığında bizler en yeni, en güzel giysilerimizi giydik ve hazırlandık, içimiz içimize sığıyordu. Pankartlarımız, Deniz resimli önlüklerimiz ve kızıl bayraklarımızla çıktık yola... Taksim Meydanı'na girdiğimizde "Evet, gerçekten dövüştük ve kazandık, ödediğimiz bedeller bugün içindi" diyerek halaylarımızı çektik. İşçi sınıfının bir araya geldiğinde ne kadar büyük bir güç olduğunu gördük. Artık "Buz Kırıldı, Yol Açıldı". Seneye yine biz Leninistler, her yıl olduğu gibi orada, o Kızıl Meydan'da, Taksim Meydanı'nda olmaya devam edeceğiz.

Şan olsun Taksim'in Yolunu Açanlara!

İstanbul'dan bir Leninist

ÖĞRENCİLER OLARAK ALANLARDAYDIK

Bizler 9 Eylül Üniversitesi öğrencileri olarak emekçileri 1 Mayıs'ta yalnız bırakmadık. Saat 11:00 civarı Konak Sümerbank önünde "Denizlerden Mazlumlara Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği" pankartımızı açarken "Nurhaklardan Botana Kavga Sürüyor Sürecek", "Denizlerin Yolunda Devrim Saflarına", "Biji Azadiye Karkeran", "Politik Özgürlük Kazanılmadan Akademik Özgürlük Kazanılmaz", "Fakülteler Devrimin Kalesi Olacak", "Biji Tekoşına Biratiya Gelan" sloganlarını attık.

Bizler 11-12 kişilik, bağımsız katılan bir gruptuk. Yürüyüş sırasında Mücadele Birliğinin arkasında yer aldık. Mücadele Birliği'nin arkasında yer almamızın sebebi; işçi sınıfının, Kürt-Türk halklarının mücadelesinin gerçek savunucusu olduğunu düşünmemizdi. Özellikle Kürtçe ve Türkçe atılan sloganlar pek çok emekçinin ilgi odağı oldu. Sendikaların ve bazı reformist grupların 1 Mayıs'ı sulandırmaya çalışmalarına rağmen Mücadele Birliği Platformu'ndaki arkadaşlarla özüne yakışan bir 1 Mayıs geçirdik.

Alana gelindiğinde pankartımızdaki "Denizlerden Mazlumlara Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği" sloganının tertip komitesi tarafından okunmaması dikkatimizi çekti. Tüm ısrarcılığımızla bu şiarı o kürsüden işçi-emekçilere duyurduk.

İzmir 9 Eylül Üniversitesi Öğrencileri

TAKSİM'DE LENİNİST PARTİ

1 Mayıs'ta beklenen zafer nihayet gerçekleşti. Yüz binlerce işçi, emekçi, devrimci genç bir sel olup Taksim 1 Mayıs Alanı'na aktı. Alan gerçekten görülmeye değerdi. Yüz binlerce insanın yüzünde bir zafer kazanmanın tarif edilemez, kelimelerle anlatılamaz bir sevinci, mutluluğu, coşkusu vardı.

Bu sevinç, bu tarifsiz coşku, bu kelimelerle anlatılmaz mutluluk duygusu, uzun yıllar beklenen, uğruna çok bedeller ödenen bir zafere ulaşmanın duygusuydu. İşçi sınıfı, diğer emekçi güçler, Kürt halkı ve gençlik düşmanını yere sermiş bir ordunun askerlerinin duygusuyla doluydular.

Emekçi sınıflarda ve Kürt halkında faşist devlete, sermaye sınıfına ve hükümetlerine karşı birikmiş ne büyük bir öfke, ne büyük bir kin varmış ki, insanlar Taksim 1 Mayıs Alanı'na vardıklarında toprağı öpüyor, gözyaşlarına hâkim olamıyorlardı.

Evet, bu bir zaferdir. Bu zafer öncelikle devrimci işçi sınıfının zaferidir, bu zafer devrimci politikanın zaferidir, bu zafer, devrimci politikada ısrar eden, bir Mayıs Alanı Taksim'de kızıl bayrağı her yıl dalgalandıran Le-

ninist Partinin zaferidir.

Perşembenin gelişi çarşambadan bellidir, derler. 1 Mayıs'ı Taksim'de yasaklayan sermaye sınıfı ve faşist devletin sırtının yere serilmek üzere olduğu aslında 2-3 yıl önceden belli olmuştu. Binlerce insanın 1 Mayıs Taksim Alanı'na aktığı 2007 1 Mayıs'ı 2010 1 Mayıs'ını haber veriyordu aslında. Çünkü hiçbir devlet binlerce insanın gün boyu polisle çatışmasına daha fazla dayanamazdı.

O gün polisle gün boyu dişe diş, göğüs göğüse savaştan binlerce işçi, devrimci genç, Kürt halkı Taksim zaferinin artık yaklaştığını müjdeliyordu. Emekçi sınıflar ve Kürt halkı, 1 Mayıs'ı sermaye sınıfı için bir kâbusa çevirmeye başlamışlardı. Buz kırılıyor, yol açılıyordu. Sonraki iki yıl sermaye sınıfının yasak zinciri emekçi sınıfların darbeleri altında daha da yumuşatıldı. Ve nihayet 2010 1 Mayıs'ında bu zincir paramparça edildi.

Şimdi anlaşılıyor mu yüz binlerce emekçinin düşmanın sırtını yere sermiş muzaffer bir ordunun askerleri gibi sevinmesinin nedeni? Şimdi anlaşılıyor mu yüz binlerce emekçinin ateş altında düşman kalenin

kapısını dövdükten sonra o kapıyı kırıp sel gibi kale içine akan ordunun askerleri gibi zafer havasıyla kutlamalar yapmasının nedeni?

GERÇEKLER VE OPORTÜNİSTLER

Yine de elde edilen zafer devrim gibi uzun soluklu bir yürüyüşte önemli ama sınırlı bir çarpışmada elde edilmiş bir zaferdi. Bu yüzden "zafer" nihai çarpışmada olduğu gibi düşmanın fiziki ortadan kaldırılmasıyla değil, ancak politik değerlendirmeler sonucu tespit edilebiliyor. Bu durum, çarpışmayı kaybeden tarafa, yenilgisini gizleme, küçük, önemsiz gösterme gibi bir manevra alanı sağlıyor.

Sermaye sınıfı ve faşist devlet, tam da buna uygun davrandı. Sırtı yerdeyken bile durumunu farklı göstermeye çalıştı. İstanbul Valisi, sanki düne kadar sermaye sınıfı adına emekçi sınıflara, devrimci güçlere meydan okuyan, tehditler savuran, atıp tutan kendisi değilmiş gibi, büyük bir pişkinlik örneği vererek, Taksim'de kutlama izni verilmesini bir lütuf şekline sokmaya çalıştı.

Sermaye sınıfının devrime düşmanlığının cisimleşmiş hali olan bu figür sırtı yere yapışmış vaziyette, 1 Mayıs'a günler kala şöyle bağıırıyordu: "İstanbul halkını artık bu kâbustan kurtarmak istiyoruz." Burada "İstanbul halkı"ndan kastı elbette sermaye sınıfıydı. Bendin arkasında biriken sular, bendi yıkacak bir güce kavuşmuştu ve Taksim yolu üzerinden gövdesini çekmeden bu tehlikeyi savuşturamayacak noktaya gelmişti.

Şimdi soru ve sorun şu: bendin arkasındaki sular birikmeye nasıl başlamıştı? Ya da Taksim'i çevreleyen burjuva zinciri döven örs kimin elindeydi? Kimler her yılın 1 Mayıs'ında bu zinciri döverek yumuşatıyor, burjuvaziye "kâbus" yaşıtıyordu?

Bir zafer kazanıldı ya, şimdi herkes bu zaferden kendine pay çıkarmaya, "zafer sofrası"na herkesten önce oturmaya çalışıyor. Tıpkı Hak-İş Başkanı Salim Uslu, DİSK Başkanı Süleyman Çelebi, Türk-İş Başkanı Mustafa Kumlu ve diğerleri gibi. Evet, bu za-

DE ZAFER 'NİN, DEVRİMİN

ferin elde edilmesinde bu adamların payı ne ise, sosyal reformist partilerin, "Devrimci 1 Mayıs Platformu"nu oluşturan bütün oportünistlerin payı da o kadardır. Ne bir eksik ne bir fazla.

Kanıt basit ve somuttur: 1992'den bu her 1 Mayıs'ta istisnasız bütün oportünistler bu işbirlikçi burjuva sendikacıların kuyruğundan bir an olsun ayrılmadılar. "Kitlelerle birlikte olmak adına" işbirlikçi sendikacılar nereye gittilerse, yani İstanbul Valisi nereye gösterdiyse onlar da taşı tarağı toplayıp oraya gittiler. Bu sözlere itiraz edebilecek bir oportünist çevre çıkarsa yanıtımız şimdiden hazır: Halep oradaysa arşiv ve belgeler kütüphanelerde, kitaplıklarınız ve bilgisayarlarınızda mevcuttur; bakmaktan korkmayın.

Sermaye sınıfının Taksim'i çevreleyen "yasaklar" bendini yıkacak sular 1977'den itibaren birikmeye başladı. Ancak Taksim'in tarihçesini yazmak başlı başına bir çalışma konusu olduğu için, bu kısa yazıda biz sadece 1992 ve sonrasını, üstelik kısaca ele alacağız.

Neden 1992? Çünkü bu tarih Türkiye sol hareketinin Taksim konusunda kırılma yaşadığı, burjuvaziye boyun eğdiği, Taksim'i terk ettiği tarihtir. Bu nedenle 1 Mayıs'ın tarihçesini yazarken hiçbir oportünist çevre 1992 sonrasını ele almaya cesaret edemez. 1 Mayıs'ın tarihçesini 1976 ile başlatır, 1991 ile bitirirler. İşte somut, itiraz götürmeyecek, elle tutulur bir örnek:

"Reformizm; kitle hazır değil, işçiler kaldıramaz gibi gerekçeler ileri sürdü hep... Oysa hazır olmayan kendileriydi hep."

"İşte 1988-89 ve 90 1 Mayıslar'ı bunun somut kanıtıydı. Devletin tüm terörüne rağmen, '90 1 Mayıs sabahı sokağa adımlarını attıkları anda gözaltına alınacaklarını bile bile binlerce emekçi 1 Mayıs alanına girmek için polisle çatıştı."

"İstanbul tarihinin en büyük gözaltı operasyonlarından birini yaşadı. İşçi, memur, öğrenci, gecekondu, ev kadını, yaşlı çocuk, 4 bini aşkın kişi gözaltına alındı. Polis yine ateş açtı, çok sayıda insan yaralandı. Gülay Beceren isimli öğrenci sırtından vurulması

sonucu felç oldu. Binlerce kişinin gözaltına alınmasına rağmen binlerce kişi de Taksim alanının polis barikatlarını aşmaya çalışıyordu.

"Alanlar işte böyle kazanıldı" (Halk Gerçeği 18 Nisan 2010, sayı 15)

Burada durup "acaba?" diye sormanın yeridir. Gerçi "Halk Gerçeği" "alanlar" diyerek kendine bir manevra alanı bırakmış ama yine de sormak gerekiyor: 1992 1 Mayıs'ında neredeydiniz? Kitleleri Taksim'den uzaklaştırmak için İstanbul Valisinin gösterdiği Gaziosmanpaşa Meydanı'nda Doğu Perinçek kürsüden konuşurken onu dinleyenler arasında kimler vardı? Bu(!) ufak ayrıntıyı neden atlıyorsunuz?

Dahası, 1991 sonrasını neden yazmıyorsunuz, neden okurlarınızdan gizliyorsunuz? 1992'den 2007'ye kadar on beş yıl boyunca Taksim 1 Mayıs Alanı'nda neler oldu ve siz neredeydiniz? Kızılbayrak dergisi zamanında kendileri de dâhil, herkes için söylediği "*1 Mayıs'a coşkuyla gidiyoruz koyun gibi dönüyoruz*" ifadesiyle kimleri kastediyordu?

Sorular çoğaltılabilir ama buna gerek yok. Şunun da altını çizelim: "Halk Gerçeği"ni sadece örnek olsun diye burada andık. Yoksa onun bu yolda tek başına olmadığını, istisnasız bütün sosyal reformist ve oportünist hareketlerin on beş yıl boyunca, işbirlikçi sendikacıların ardında, Taksim 1 Mayıs Alanı dışında, her yere gittiklerini biliyoruz. Bu anlamda sözümüz bunların hepsinedir.

Şu gerçeğin üstünü hiçbir güç karartamaz: Taksim 1 Mayıs Alanı üzerinden sermaye sınıfı ve faşist devlet karşısında bugün bir zafer elde edilmiş ve Taksim yolu açılmışsa bu zafer Leninist Partinin devrimci politikalarının sonucudur. Eğer iş işbirlikçi sendikacılara, sosyal reformistlere ve oportünistlere kalsaydı Taksim 1 Mayıs Alanı çoktan unutulmuş olacaktı. İşçi sınıfı, emekçi kesimler ve Kürt halkı bu gerçeği biliyorlar ve bu nedenle bu gerçeği karartma, yok sayma, tarihin saatini 1991'de durdurma, sonra 2007'de başlatma çabaları, bu çabaların sahiplerini gülünç duruma düşürmek-

ten başka bir işe yaramaz, yaramayacaktır.

Sosyal reformistlerden ve oportünistlerden oluşan karışım işbirlikçi sendikacıların arkasında şu meydan senin bu meydan benim dolaşırken, kimin kaç kişiyle geldiğini tespit için "sayaçlar" dikerken Leninistler Taksim 1 Mayıs Alanı için bedel ödüyorlardı. Leninistler, gün geldi 5-10 kişiyle, gün geldi 150-200 kişiyle ama her yıl inatla, ısrarla; kurşunlanmak, gözaltına alınmak, işkenceden geçirilmek, ağır hapis cezalarına çarptırılmak pahasına on beş yıl boyunca her 1 Mayıs'ta kızıl bayrağı Taksim'de dalgalandırdılar.

Bu sayede kitlelerde canlı tutulan "Taksim bilinci"nin baskısı altında kalan sosyal reformistler (hakkını yemiş olmamak için, sosyal reformist EMEP'in bugün bile Taksim'i umursamadığını, Türk-İş'in peşinden gitme politikasını açıktan ve kararlılıkla savunduğunu belirtelim) ve oportünistler kendi kitlelerine "*bu yıl olmadı ama gelecek yıl mutlaka Taksim'deyiz*" sözünü her yıl vermek zorunda kaldılar. Buna itiraz edecek olanlara, "Halep ordaysa... arşiv elinizin altında" diyoruz.

İstanbul Valisinin sözünü ettiği "kâbus" işte Leninistlerin kitlelerde, bedeller ödeyerek, canlı tuttuğu bu bilinç ve bu bilincin yarattığı baskıyla ortaya çıkan devrimci eylemlerdir. Oportünistler "*Taksim yolunun açılmasında hiç mi payımız yok*" diye sorabilirler. Elbette var; kimsenin hakkını yeme gibi bir niyetimiz yok."Sezar'ın hakkı Sezar'a." Her 1 Mayıs'ta nereye gideceğinizi belirlemek için ağzının içine baktığımız işbirlikçi sendikacıların payı ne ise sizin de payımız odur. Ne bir eksik ne bir fazla.

Tarihi başka türlü yazma, işinize geldiği gibi evirip çevirme şansınız yok. Elbette istediğinizi yazabilirsiniz ama o "tarih" olmaz; olsa olsa yalan üzerine kurulu basit bir yazı olur.

Tarih gerçeği şöyle yazacaktır: Taksim 1 Mayıs Alanı üzerinden sermaye sınıfı ve faşist devletle girilen savaşta zafer, yalnız kalma pahasına, devrimci politikalarla ısrar eden Leninist Parti'ye ve devrime aittir. □

DEVİRİM YÜRÜYÜŞÜMÜZ SÜRÜYOR

*“Sen mutluluğun resmini yapabilir misin Abidin
işin kolayına kaçmadan ama
Gül yanaklı bebelerini emziren
melek yüzlü anneciğinkini değil
Ne de ak örtüde elmaların
ne de akvaryumda su kabarcıkları arasında dolanan
küçük kırmızı balığinkini
Sen mutluluğun resmini yapabilir misin Abidin
1961 yazı ortalarındaki Küba'nın resmini
çok şükür, çok şükür bugünü de gördüm
ölsem de gam yemem gayrı'nın resmini yapabilir misin üstat.”*

rından vazgeçmemiştir. Çünkü Taksim herhangi bir alan değildi. Orada 34 işçinin kanı dökülmüş ve bir çok bedel ödenmişti. İşçilerin kanıyla kızıştıran meydanda emekle sermaye, devrimle karşı-devrim arasında büyük bir irade savaşı veriliyordu ve bu savaşımın bir cephesinde 1992'den sonra Leninistler yalnız kalmışlardı. “İşçi sınıfının yanında olmak gerekir” demagojisiyle her sene sendikaların peşine takılanlar Leninist Parti'yi “alan fetişizmi” yapmakla itham ediyorlardı. Leninistler doğru yolda yürümeye devam ettiler. Yıllarca tek başlarına proletaryanın kızıl bayrağını Taksim'de dalgalandırdılar. Bu onuru, 2007 yılına kadar tek başlarına taşıdılar. Ve 2007 yılında nihayet “Buz kırıldı, yol açıldı.” DİSK ve KESK'in birlikte 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama kararı almasından sonra, onbinlerce insan her taraftan Taksim'e aktı. Devletin yasak duvarları parçalandı, tuzla buz oldu. Onbinlerce insan dövüşe dövüşe Taksim'i zaptetti. Leninistler bu sefer işçi ve emekçilerle birlikte Taksim Meydanı'ndaydılar. 2008 ve 2009 yıllarında da böyle oldu. DİSK ve KESK'in Taksim konusunda geri adım atmamaları, kararlı bir tutum sergilemeleri, Leninist politikaların hayat bulmasında etkili oldu.

1 Mayıs sabahı erken saatlerinde Şişli Meydanı'na yürürken aklımızda büyük komünist şairimizin bu dizeleri vardı hep.

İşte “o gün” gelmişti. Tıpkı “o büyük gün” gibi, devrim anı gibi heyecanlandırıyordu bizi. Kim ne derse desin, bu kendi çağında bir devrimdi. Nihayet zincir kırılmış, Taksim özgürleşmişti. 32 yıl sonra, yıllardır “Taksim'de Israr, Devrimde Isrardır” diyen her yıl Taksim'e çıkan Leninistlerin politikası bir kez daha doğrulanmıştı.

Taksim 1 Mayıs Alanı, 1979 yılında işçi sınıfı ve emekçilere kapatıldıktan sonra, işçi sınıfı ve emekçilerin yüreklerinde ve beyninde “1 Mayıs Alanı” olmaktan çıkmamıştı. İşçilerin, emekçilerin kalbi her yıl 1 Mayıs'ta Taksim'de atmaya devam ediyordu. 12 Eylül darbesi sonrası da bu alan zorlanmıştı ve Kızıl Meydan'a çıkmak isterken ölümsüzleşenler ve sakatlananlar olmuştu. 1992 yılına kadar Taksim Meydanı zorlandı, Taksim için birlikte mücadele edildi. Burjuva sendikacıların tüm çabalarına rağmen Taksim unutturulmadı, ama 1992 yılı bir dönüm noktası oldu. Karşı-devrimci Doğu Perinçek'in Sosyalist Partisi o yıl yasal miting için başvuru yaptı ve Gaziosmanpaşa'da izin aldı. Devlet, işçi sınıfı ve emekçilerdeki Taksim ısrarını kırmak için planını hazırlamıştı ve Sosyalist Parti (bugünün İşçi Partisi) aracılığıyla uygulamaya koyuyordu. Ne yazık ki, Leninistler dışında tüm sosyalist hareket bu oyuna geldi. Ve rotayı bir anda Tasim'den Gaziosmanpaşa'ya kırdılar. Karşı-devrimci Doğu Perinçek'in partisinin genel izin aldığı mitinge katılmış olmakta herhangi bir beis görmeyenler, daha ileri gidip bu mitinge kitlesel katılmış olmakla övündüler bile. O zaman Perinçek, “Ben 16 yıldır bugünü bekledim” demişti. Nasıl demesin, 16 yıldır kendisine ajan provokatör diyenlerin hepsi oradaydı. Hem de tüm kitleleriyle!..

Leninist Parti, o yıl da yine Taksim için çağrı yapmış ve Taksim'i zorlamıştı. Tüm baskı ve engellere rağmen Leninist Parti, Taksim ısrar-

Devrime önderlik iddiasındaki bir siyasi yapının, iddiasının somut karşılığını yaşamın içinde görmesinden daha fazla onu mutlu edecek, gururlandıracak bir şey olamaz. Doğru öngörülere sahip olmak, diyalektik düşünebilmek ve düşündüğünü hayata geçirmek bir siyasi öncünün zaferinin garantisidir.

2010 yılı 1 Mayıs toplantıları başladığında Mücadele Birliği Platformu temsilcisi, 6 Konfederasyonunun 1 Mayıs'ı birlikte kutlama kararını açıklamasından sonra bir kez daha ısrarla 1 Mayıs'ın, işçilerin mücadele birliği içinde 1 Mayıs Alanı'nda Taksim'de kutlaması gerektiğini vurguladı.

Nihayet konfederasyonlar, son kararlarını Taksim'den yana verdiler. Ve siyasi iktidar, işçi sınıfı ve emekçilerin yıllardır dışı dışı sürdürdükleri mücadele karşısında dize geldi ve Taksim Alanı'nı kutlamalara açtı. Elbette irade savaşını kaybeden herkesin yaptığı gibi, onlar bunu kendi alicenaplıklarına verdiler. “Açılım”ı 1 Mayıs'ta da sürdürme demagojisi altında, kaybettikleri bir savaştan ne kurtarabileceklerinin arayışına girdiler. Ama ne yaparlarsa yapsınlar boşuna. Daha bir sene önce ağzından köpükler saçarak konuşan İstanbul Valisi'nin bu yıl süt dökmüş kediye dönmüş olması bile bu savaşımı kimin kaybedip kimin kazandığının açık resmidir.

1 Mayıs Alanı, Leninistlerin yıllardır sürdürdükleri ısrarlı ve kararlı mücadeleyle, işçi sınıfı ve emekçiler tarafından kazanılmıştır. Bu gerçek artık, işçi sınıfının ileri bölükleri ve kendi dışımızdaki siyasi ya-

pılar tarafından kabul edilmektedir. Her ne kadar henüz herkes tarafından dile getirilmese, söylenese de içten içe herkesin kabul ettiği gerçeklik budur. Ve bu gerçeklik DİSK ve diğer sendikalarla yapılan toplantılarda dile getirilmeye başlanmıştır. Mücadele Birliği Platformu sözcüsünün “bu 1 Mayıs’ta kürsüden konuşmak istiyoruz, Aynı zamanda 1 Mayıs Örgütlenme Komitesi’nde yer almak istiyoruz. Bunu hak ettiğimizi düşünüyoruz. Buradaki diğer siyasi yapılar ve sendikalar yokken de biz hep Taksim’deydik, bunun mücadelesini verdik” sözleri üzerine söz alanların adeta “Sezar’ın hakkı Sezar’a” der gibi Mücadele Birliği’ne teşekkür etmeleri, gerçekliğin kabul edilmekle kalmayıp, dile getirilmeye başlandığının da göstergesidir. Evet, bu kelimenin gerçek anlamında bir zaferdir. Devrimci politikaların, Leninistlerin zaferidir. “Yaşasın Taksim Zaferimiz, Sıra Devrimde!” sloganı bunu en iyi şekilde ifade ediyor.

O gün 1 Mayıs Alanı’na yürümek için toplanan herkesin içinde kuşkusuz büyük bir sevinç ve gurur vardı. Ama en büyük sevinci ve gururu Leninistlerin yaşadıklarına kuşku yok. Ortaya konulan, uğruna bedeller ödenen devrimci politikanın zafer kazanmış olması, Leninistlere bu haklı gururu veriyor.

Sabahın erken saatlerinde Şişli Meydanı’nda açılan pankartlardan biri de Mücadele Birliği Platformu imzalı “Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar, Her Şey Emeğin Olacak” pankartıydı. Herkes sanki en güzel elbiselerini giyerek gelmişti meydana. Herkeste büyük bir heyecan ve coşku vardı. Yıllardır birbirlerini görmemiş olanlar sevinçle kucaklaşıyordu. Ve işte Mücadele Birliği Platformu’nun korteji oluşmaya başladı. Üzerinde Deniz’in resimlerinin olduğu Mücadele Birliği, Devrimci İşçi Komiteleri, Devrimci Emekçi Komiteleri, Devrimci Öğrenci Birliği bayrakları ellerde yükseliyor. “Bayraklar Yukarı Yoldaşlar!...” Caminin duvarına ve çevresine üzerinde “Tarih Bilinci, Sınıfsal Uzlaşmazlık, Devrimde Israr, Taksim’de Zafer” yazan ozalitletler yapıştırılıyor. Kuşlar tüm alanı ve yürüyüş güzergahını kaplıyor. Herkesin üzerinde Deniz resimli önlükleri, bir yandan bildiri dağıtılıyor, bir yandan sesli ajitasyonla insanlar “Taksim’in Yolunu Açanlar”ın “Buzu Kıranlar”ın safına, Mücadele Birliği’ne çağırılıyor. Kortej büyüyor, yıllar sonra ilk defa yasal bir mitinge katılma fırsatı bulan yoldaşlarımız var aramızda, bölgelerden gelen analarımız var. Duyularımız had safhada, gözlerimiz doluyor. “Çok şükür, çok şükür bugünü de gördük/ Ölse de gam yemeyiz artık...” Ses düzenlerimizden sürekli 1 Mayıs Marşı ve diğer devrimci marşlar çalıyor. Sloganlar yüksek sesle atılıyor, coşkumuz arttıkça artıyor. Yürüyüş başlıyor. Adeta devrime yürüyoruz. Bütün ölümsüzleşen yoldaşlarımız yanı başımızda, zindanlarda tutsak olan yoldaşlarımız yanı başımızda, yanımızda olamayan yürekleri bizimle atan tüm yoldaşlarımız yanı başımızda...

Önde devasa bir Mücadele Birliği logomuz, ardında Mücadele Bir-

liği Platformu imzalı “Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar, Her Şey Emeğin Olacak” pankartımız ve Deniz bayraklarından bir Deniz; ardında “Buzu Kıranlar, Yolu Açana Selam Olsun” yazılı Devrimci Öğrenci Birliği imzalı pankart, onun ardında “Komite ve Konseylerde Örgütlenelim” yazılı Devrimci İşçi Komiteleri imzalı pankart ve en arkada bir devasa Mücadele Birliği logosu daha. Devrim yürüyüşümüz sürüyor. Yürüyüş yolu üzerinde bir binanın üzerine devasa bir pankart açılıyor. İnsanların başı bir anda o yöne çevriliyor. Üzerinde Deniz Gezmiş’in devasa resminin olduğu “Dünya Emeğin Olacak” yazılı Mücadele Birliği pankartı bu. Kitle alkışlıyor. BDP’in olduğu bölüm yoğun olarak alkışlıyor, sloganlar yükseliyor: “Deniz, Yusuf, İnan Savaşa Devam!” Bu defa tüm kitle 6 Mayıs’ta Saat 10:00’da Denizlerin ölümsüzlük yatağının başında Karşıyaka Mezarlığı’nda anmaya ve 8 Mayıs’ta Kadıköy Meydanı’nda saat 15:00’te yapılacak mitinge davet ediliyor.

Devrim yürüyüşümüz sürüyor. Arama noktalarından geçildikten sonra Meydan’a giriyoruz. Sloganlarımız yükseliyor, bayraklarımız yükseliyor: “Taksim Kızıdır Kızıl Kalacak!” Kitle üç koldan Taksim’e

giriyor... Herkeste büyük bir heyecan, ama en büyük duygular hiç kuşkusuz o alanı hiç terk etmemiş olan Leninistlerin saflarında yaşanıyor. Sanki devrim olmuş, burjuvazinin son kalesi fethedilmiş gibi. . “Yaşasın Taksim Zaferimiz, Sıra Devrimde!” Bu sırada iki yoldaşımız hızla Taksim Anıtı’na yöneliyor. Anıtın üzerine “Yaşasın 1 Mayıs, Biji Yek Gulan” yazan Mücadele Birliği imzalı pankartımızı çıkarıyorlar. Polis saldırıp pankartı zorla alıyor. Anıtta ilk çıkan pankartı almak onlar için prestij sorunu. Yoldaşlarımız slogan atıyor, ajitasyon yapıyor ve pankart geri verilmeden oradan inmeyeceklerini söylüyorlar. DİSK Başkanı Süleyman Çelebi orada; olaya müdahale ediyor. Polislerden pankartı geri getirmelerini istiyor. Yoldaşlarımız pankartı alıyor ve açıyorlar. Geçen seneki pankartın aynısı... Bir kez daha Taksim’i zapt edenlerin sesini tüm dünyaya duyuruyorlar. Öne doğru yürüyoruz. Pankartımız en önlere, Deniz bayraklarımız en önlere. Bunu hak ettik. Yıllardır bunun mücadelesini verdik. Alanda Deniz bayrakları önemli bir yer tutuyor. Sadece devrimci politikalarımızla değil, kitleselliğimizle de göz dolduruyoruz.

Miting bittiğinde yine alanı en son terk eden biz oluyoruz. Sular İdaresi’nin üzerinde açılan Mücadele Birliği logosu, Anıtta çıkarılan, üzerinde “Yaşasın 1 Mayıs, Biji Yek Gulan” yazılı, Mücadele Birliği Platformu imzalı pankartımız, alanda en yükseklere çıkartılmış bayraklarımız iniyor, toplanıyoruz. Son kez sloganlarımızı atıyoruz. “Yaşasın Taksim Zaferimiz, Sıra Devrimde!”, “Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar, Her Şey Emeğin Olacak!”

Yüreğimizi orada bırakarak alandan çıkıyoruz. Devrim Yürüyüşümüz Sürüyor.□

TAKSİM'DE BİR 1 MAYIS DAHA

1 Mayıs 2010. Yine bir 1 Mayıs'ta Taksim'deyiz. Çelişkili duygular yaşıyoruz. Öyle ya, bugüne kadar hiç bayram havasında girmedik ki 1 Mayıs Alanı'na! Her yıl, benim tanık olduğum 8 yıl boyunca, her Taksim'e çıkıp, pankartımızı açıp "Yaşasın 1 Mayıs, Biji Yek Gulan" sloganını atar atmaz gücümüzün 10-15 katı fazla polisin saldırısına ve gözaltılara maruz kalıyorduk. Bu sene ise ilk defa elimizi kolumuzu sallayarak girecektik Kızıl Meydan'a. Pek çoğumuz son ana kadar "nerede sorun çıkacak" diye merak etmekten kendimizi alamadık.

Uzun süren yürüyüşten sonra nihayet 1 Mayıs Alanı Taksim'de idik. "Yaşasın 1 Mayıs Biji Yek Gulan", "Zindanlar Yıkılsın tutsaklara Özgürlük", "Bütün İktidar Emeğin Olacak", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Taksim'i Kazandık Sıra Devrimde" sloganlarımızla gelmiştik alana kadar.

Alanda yerleşmeye çalışırken program çoktan başlamıştı. Sık sık 1 Mayıs Marşı çalıyordu. Ve meydana yüzbinlerce emekçi ile kaç defa 1 Mayıs Marşı'nı söyledim, anımsamıyorum. Bu esnada pankartlarımız otobüs durağı ve Sular İdaresi'nin (evet, 1977 1 Mayıs'ında kitlenin üzerine ateş açılan yerde artık proletaryanın ve devrimcilerin pankartları var!) üzerine, Taksim Anıtı'na açılırken, bazı arkadaşlarımız da kürsü'nün yanında ve kürsüde bayraklarımızı dalgalandırıyorlardı.

Kürsünün en önüne ulaşmıştım. Bu esnada konuşma için Mustafa Kumlu çağrılmıştı. Bir anda yuhalamalar başladı, "Kumlu İstifa" sloganları yükseldi ve TEKEL işçileri başta olmak üzere eylemciler kürsüye akın etti, kürsü işgal edildi. Bunun işçi bayramı olduğu ve kürsüde söz sahibi olması gerekenlerin işçiler olduğu haykırılmaya başlandı. Kumlu'nun ısrarla konuşma yapmaya çalışırkenki sesi çok komik geliyordu. "Buraya neden geldik o zaman" diyordu. Ve kürsüdeki işçiler "Satılık Sendika İstemiyoruz" pankartı açtılar. Arbede ile inerek kaçmak zorunda kaldı kürsüden Kumlu ve diğer sendika başkanları. Kaçan başkanların AKM'nin camlarını kırarak içeri saklandıklarını ve panikle kendini kürsüden atan Sağlık-Sen Genel Başkanı'nın kolunun kırıldığını sonradan öğrenecektik.

Ortalığı sakinleştirmek için 1 Mayıs Marşı art arda çalınıyordu. Sözü hemen KESK başkanı Sami Evren aldı. Kitlenin nabzını tutan çok ateşli bir konuşma yaptı, Kaypakkayaları selamlayarak girdi söze ve yanımda Deniz bayrağını taşımak için isteyen kadın emekçi haykırıyordu, "Denizleri neden söylemiyorsun başkan!" ve başkan tüm devrimci önderleri anarak konuşmasına devam etti ve az önce sendikalara, konfederasyonlara, "sendika ağalarına" karşı oluşan tepkiyi kırmaya çalıştı. Evren'in ardından şaşaalı söylemlerle DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi konuşma yapmak üzere çağrıldı. Konuşması biter bit-

mez kürsüden hemen anons edildi, işçiler adına bir konuşma yapılacaktı. Mikrofonu alan ise genç bir TEKEL işçisi oldu. "1 Mayıs İşçi Bayramında nihayet söz gerçek sahiplerinin oldu" dedi, bütün eylemlerde en önde görmeye alıştığımız TEKEL işçisi arkadaşımız. Ve işçilere hiç söz verilmemesini, işçiler adı altında sendika yöneticilerine söz verilmesini protesto etti. TEKEL eylemine değinerek 1-2 Nisan'da kendi aidatlarıyla yapılan TÜRK-İŞ'e giremediklerini ancak Haziran'da kesinlikle gireceklerini söyledi ve herkesi bu eyleme destek vermeye çağırdı. İşçilerin konuşmasının ardından halay çekilmek üzere Grup Yorum kürsüye çağrıldı ve bunun için kürsüde ve kürsünün ön tarafında bulunan bayrak, flama ve pankartların indirilmesini istediler. Alanda önlerde bulunan bazı flama ve pankartlar inerken, kürsüde bulunan işçilere ve flama taşıyan devrimci gençlere baskı yapılmaya başlandı. İtiş kakışla kürsüden indirilmeye çalışılan gençlerle görevliler arasında arbede yaşandı. Arbede sırasında Grup Yorum halay parçaları söylemeye başladı ve yüzbinler Taksim Meydanı'nda halaya durdu. Yorum, yüzbin kişilik dev koro ile Çav Bella'yı söyledi. Çav Bella'nın bitimiyle tertip komitesi, eylemin bittiğini duyurdu ve otobüslerin kalkış yerlerini ve dağılıma yönlerini sıraladı.

Kitle yavaş yavaş boşalırken, alanda en son biz kalmıştık. Emeğe Ezgi marşlar söylüyordu megafonda. Slogan atıyorduk bir taraftan. Aynı zamanda önlüklerimizi, bayraklarımızı topluyorduk. İlk defa bir 1 Mayıs çok farklı geçiyordu. Bunca zamanki emeğin boşa gitmemesinin tadına varıyorduk. Zaferin.

Bir Mücadele Birliği Okuru

LENİNİSTLER YİNE KIZIL MEYDAN'DA BAYRAKLARINI DALGALANDIRDI

18 yıldır olduğu gibi Leninistler bu defa Kızıl Meydan'ın yolunu açmanın gururuyla Kızıl Meydan'daydı. Şişli Meydanı'nda toplanan Mücadele Birliği Platformu bileşenleri, saat 10:30'a doğru "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak" ve "Mücadele Birliği" logosu arkasında kortejini oluşturarak alana doğru yürüyüşe geçti.

Sloganlarımızı bu defa daha gür atıyorduk, çünkü kızıl meydanı her defasında tek başımıza zapt etmenin gururu ve bu yolu açmanın sevinci vardı içimizde. Sık sık attığımız sloganlarla reformistler, oportünistlere, ortalama sola bu alana "Hoşgeldiniz" çağrısı yapıyorduk. Alanın ev sahipliğini yapmak tabii ki böyle bir şey oluyor. Sık sık "Taksim Kızıldır Kızıl Kalacak", "Yaşasın Taksim Zaferimiz", "Taksimi Kazandık Sıra Devrimde" sloganları herkes tarafından alkışlarla karşılandı.

Alana girdiğimizde herkes Denizlerin yoldaşlarına yol veriyordu ve pankartımızla en önlere doğru yürüdük. Bu, sevincimize daha fazla sevinç katmıştı. 15 yıl tek başına mücadele edip Taksim'e yol göstermek ve 2007 yılından itibaren ortalama sola, reformistlere ve oportünistlere yolun burası olduğunu söylemek ve bu alana çağırarak kolay bir şey değildi. Biz bunu tek başımıza başardık ve bu yolda devrime kadar yürüyeceğimize de inanıyoruz. Buradan bir kez daha haykırıyorum:

Buzu Kırana Yolu Açana Selam Olsun.

Sarıgazi'den Mücadele Birliği Okuru

SİBEL SÜRÜCÜ ÖLÜMSÜZDÜR!

TC devletinin 19 Aralık 2000 tarihinde 20 zindanda eş zamanlı olarak gerçekleştirdiği katliam sonrası 30 devrimci tutsak yakılarak, kurşunlanarak katledildi.

Gerçekleştirilen bu katliam aslında işçi, emekçilere ve Kürt halkına karşı gerçekleştirilmiş bir saldırıdır ve yapılmak istenen işçi ve emekçileri öncülerinden koparmaktır.

Zindanlarda gerçekleştirilen katliam sonrası TKEP/L davası tutsakları açlık grevine başladı, açlık grevi 30. gününden sonra Ölüm Orucu'na çevrildi. Sibel, 28 Mart'ta zorla müdahale için Kartal Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. Yaklaşık bir hafta kadar burada tutulduktan sonra, Bayrampaşa Cezaevi Hastanesi'ne götürüldü. 29 kiloya düşen Sibel yoldaş, 22 Nisan 2001 günü, saat 02:08'de Ölüm Orucu Eylemi'nin 124. gününde ölümsüzleşti.

Ölümsüzlüğünün 9 yılında yoldaşları tarafından mezarı başında anıldı.

Devrim için ölümsüzleşen tüm savaşçılar nezdinde Sibel Sürücü adına 1 dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Saygı duruşundan sonra “Sibel Sürücü Ölümsüzdür”, “Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür”, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük” sloganları atıldı.

Bir yoldaşı Sibel Sürücü'nün hayatını ve gelişkin devrimci kişiliğini anlattı. Sibel yoldaşın çok sevdiği papatya ve karanfiller mezarı başına konulduktan sonra anma sona erdi. □

AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ “NİSAN GÜNEŞİ”MİZİ ANIYOR

Ayışığı Sanat Merkezi'nden umut işçilerine merhaba...

Tarih 19 Aralık 2000... Devlet aynı anda yirmi ayrı cezaevine birden tarihinin en büyük saldırılarından birisini gerçekleştirmişti. Dört gün dört gece süren zindan savaşlarında 28 devrim savaşçısını güneşe uğurladık. “Savaşımız burada başlamadı” diye haykırıyordu yürekler 19 Aralık sonrası götürüldükleri F tipi hücrelerden. “Ve elbette burada bitmiyor!” Dört günlük zindan savaşlarından sonra başlıyor Ölüm Orucu Savaşları.

Bir tüy kadar hafiflemişsin,

Ve bir yürek kadar ağursun hala.

Sabahın ışığıyla gelen yoldaş Merhaba...

Bir çığ tanesi kadar aydınlanmışsın,

Ve bir Afrika gülüşü gibi bakarsın hala.

Sabahın umutlarıyla gelen yoldaş Merhaba...

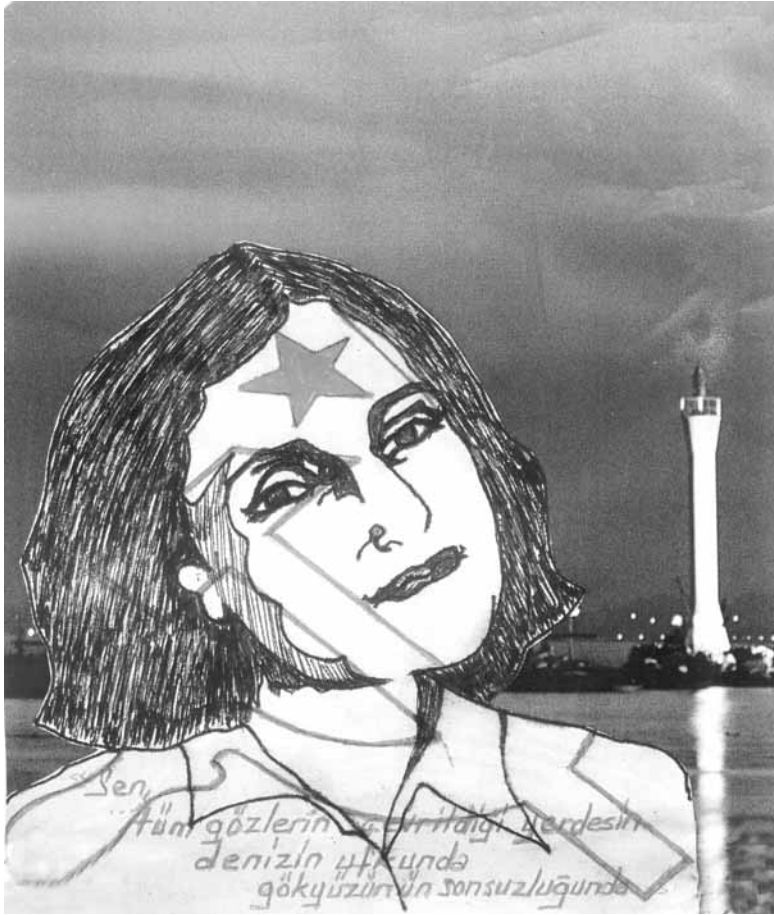
Bir dağ ateşi yakar gibi özgürsün hala

Merhaba...

Bizler Nisan Güneşimizi bu yolculuğunun 119. gününde güneşe uğurlamıştık.

Bugün tarih 25 Nisan 2010... Bizler kavgamızda bayraklaşan Sibel yoldaşımızı ve onun nezdinde bütün devrim ve sosyalizm savaşçılarını bugün andık.

Anma etkinliğimiz Nazım ustanın “Güneşi İçenlerin Türküsü” adlı şiiriyle başladı. Bir dakikalık saygı duruşunun ardından etkinliğimize Sibel yoldaşın yaşamını konu alan sinevizyon gösterimiyle devam ettik. Ayışığı Tiyatro İşçileri, 19 Aralık zindan savaşlarından sonra kaleme alınan Dört Ateşten Gün Dört Ölümünden Gece adlı şiirinin dramatisasyonu ile bizlere katliamı anlattılar. Dramatisasyonun ardından şiirler okunarak etkinliğimiz son buldu.

Bizler Sibellerin, Aysunların, Muratların kavgada arkadaşlarıyız. Onlardan aldığımız bayrağı daha da yükseklere taşıyacağız. Şan olsun yaşamı, uğruna ölebilecek kadar çok seven yoldaşlara. Şan olsun bu uğurda hiç tereddüt etmeden yaşamını orta yere koyan tüm devrim ve sosyalizm savaşçılarına... Son söz olarak belirtelim “bütün çiçekleri koparsalar da baharın gelişini engelleyemeyecekler”. Nice Sibeller yetişiyor kavgamızda.

İzmir Ayışığı Sanat Merkezi

Ayışığı Sanat Merkezi Emekçileri İtfaiye İşçilerinin Yanında

dular. Ardından Grup Emeğe Ezgi Çav Bella diyerek başladı dinletisine... Ve 1 Mayıs'a sayılı günlerin kaldığı bir anda 1 Mayıs için bes-telenen marşı söylediler. “Biz işçiyiz, biz milyonuz. Zordur bizim yaşamımız. Yeni bir dünya kuruyoruz” diyerek Taksim Meydanına 1 Mayıs coşkusunu taşıdılar. Ardından şair Ruhan Mavruk 1 Mayıs için yazdığı “Mayıs Mektubu” şiirini okudu.

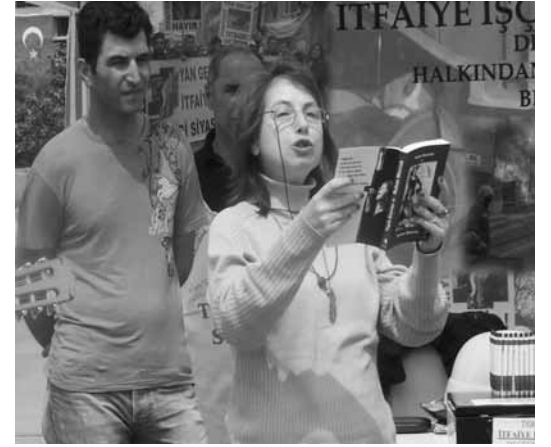
Güzel bir tesadüf oldu. İtfaiye işçilerine destek için bağış kutusuna para atmak için gelen küçük bir kızın adı da Ayışığı idi. Ayışığı çalışanları bu tesadüfe çok şaşırdılar. Küçük bir kız çocuğu ama kocaman bir yürek... Adı Ayışığı...

İtfaiye işçisi yalnız değildir sloganları ile ziyaret sonlandırıldı. □

Bir haftadır Taksim Gezi Parkı'nda hazırladıkları sergi ile mücadelelerini devam ettiren İtfaiye işçileri yine yalnız değildi. Ayışığı Sanat Merkezi, Devnim Tiyatro Atölyesi, Grup Emeğe Ezgi ve Şair Ruhan Mavruk İtfaiye işçilerinin yanındaydı. Ellerinde müzik aletleri, üzerlerinde kostümleriyle Ayışığı emekçileri sloganlarıyla itfaiye işçileriyle kucaklaştılar.

Devnim Tiyatro Atölyesi Tekel işçileriyle ilgili hazırladıkları kısa oyunlarını sun-

Tuzluçayır'da 6 Mayıs Çalışmaları

30 Nisan Cuma günü, Ankara'daki 6 Mayıs çalışmalarımızın bir ayağını da Tuzluçayır Mahallesi'nde gerçekleştirdik. Mahallelilere ve mahalle esnafına dergilerimizi tanıttık ve dergi satışı yaptık. 6 Mayıs'ta Karşıyaka Mezarlığı'na ve 8 Mayıs'ta Kadıköy'e çağrı yapan bildirimimizi ve 1 Mayıs'ın devrimci özünü anlatan bildirimimizi dağıttık.

Tuzluçayır Anadolu Lisesi çıkışında 6 Mayıs bildirimlerini dağıtan bir yoldaşımıza polisler engel olmaya çalıştı. Ancak öğrencilerin çıkışı bitmiş, bildirimlerimiz dağıtılmıştı. Komik bahanelerle bildirimleri dağıtmanın suç olduğu ve aslında bu olaydan dolayı yoldaşımız hakkında işlem başlatılması gerektiğini söyleyen polisler GBT kontrolü yapılacak diyerek yoldaşımızı karakola götürdü. Karakoldaki arama ve GBT kontrolünün ardından yoldaşımız salıverildi.

Süren bildiri dağıtımı ve dergi satışının ardından çalışmalarımız sona erdi. 6 Mayıs öncesi Ankara'da emekçilerin ve gençlerin yoğun olduğu her yerde çalışmalarımız her türlü baskı ve engellemeye rağmen devam edecek.

Baskılar Bizi Yıldırılmaz!
Yaşasın Devrimci Öğrenci Birliği!
Ankara'dan DÖB'lü Öğrenciler

ODTÜ'DE 6 MAYIS ÇALIŞMASI

Devrimci Öğrenci Birliği, 25 Nisan 2010 tarihinde, ODTÜ'de 6 Mayıs çalışmaları yaptı. 6 Mayıs'ta Denizleri anmak için Karşıyaka'ya çağrı niteliğinde olan afiş ve pullar ODTÜ geneline yaygın bir şekilde yapıldı.

Çalışmalarımız devam edecek.

15. İZMİR KİTAP FUARI 2010

Ayışığı Sanat Merkezi olarak 17-25 Nisan tarihleri arasında düzenlenen İzmir Kitap Fuarı'nda bu sene de yerimizi aldık.

On gün süren fuar süresince standımızı çeşitli kitapseverler ziyaret ettiler. Bizim standımızda en çok ilgilerini çeken Deniz ve Che defterlerimizle, anahtarlıklarımız ve kartlarımız oldu. Tabii bunların yanında kitaplarımız da farklı kişilerin ilgisini çekiyordu. Önsöz okurları gelip hemen ellerinde olmayan sayıyı alıyorlar, gençlik ise kendine hitap eden "Gençlik Ne Yapmalı" kitabına yöneliyordu.

Özellikle gençlik kitabının kapağı çok ilgilerini çekiyordu. Ve şiir kitaplarımız da farklı kuşaklardan okuyucusuyla buluştu. Özellikle "Bir Tufandır Umut" şiir kitabı ile "Ve Ayağa Kalktı İnsan" şiir kitapları oldukça ilgi topladı.

Fuar kapsamında iki etkinlik yaptık. Birinci etkinlikte İzmir Ayışığı Sanat Merkezi'nin hazırlamış olduğu "Üç Nehrin Bir Denizle Buluşması" adlı tiyatro oyunu oynandı. Bu oyunda Denizlerin idama gidiş anları ve onların mücadeleleri anlatılıyordu.

Tiyatro oyunundan sonra da müzik grubundan arkadaşlar 20 dakika müzik dinletisi verdi. Etkinlik katılan kitle tarafından beğeni ile izlendi. Bu etkinlikten birkaç gün sonra da Newroz'la ilgili 15 dakikalık bir oyun oynandı.

İkinci etkinlikte de yine İzmir Ayışığı'ndan bir arkadaş halk türkülerinden oluşan bir dinleti sundu. Arkasından da Newroz'la ilgili bir oyun oynandı. Oyun daha çok beden diliyle anlatımdan oluşuyordu. Arada bir de Kürtçe sözler söyleniyordu. Ama Kürtçe bilmeyenler bile çok rahatlıkla anlıyordu oyunu. Bu oyunda izleyenler tarafından büyük bir beğeni ile seyredildi.

İkinci kez katıldığımız İzmir Kitap Fuarı 25 Nisan Pazar akşamı bitmiş oldu. Diyarbakır Kitap Fuarı'nda görüşmek üzere...

Ayışığı Sanat Merkezi

İLKÖĞRETİM ÇOCUKLARI EYLEMDE!

24 Nisan Cumartesi günü saat 14:00'te, İzmir Uluslararası TÜYAP Kitap Fuarının önünde ilköğretim öğrencileri seslerini duyurmak için eylemdeydiler. Gürçeşme, Eski İzmir, Agora ve Kadifekale'den gelen öğrenciler basın metninde şunlara değindiler:

"Çocuklar için düzenlenen etkinliklere katılamadık ve izleyemedik. Çünkü bizler, gecekonduların bölgelelerinde oturan öğrencilerdik. Yoksul mahallelerde oturanlar katılamadı ve izleyemedi, ulaşabilmek için yol paramız yoktu. Şanslı çocuklardık yine de bizler gidebiliyorduk okulumuza. Ama bazı çocuklar polise taş attılar diye tutukluydular cezaevlerinde. Bazı çocuklar da ekme parası için çalışmak zorundaydı kentin sokaklarında. Önceki yıllarda da ulaşmak istemiştik. Kültürel, sanatsal etkinliklere ve de kitaba. Karşılaşmıştık yine engellerle. İmza kampanyaları düzenledik. Binlerce imza topladık ve İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne verdik dilekçelerimizi. Almadık hiçbir olumlu yanıt. Büyükleler tıkamışlardı kulaklarını. Almadılar bizleri ciddiye. Belki de düşündüler çocuksu bir muziplik diye ve önemsemediler se-

simizi. Paralı, kolej ve özel okul çocuğu değil-dik bizler. Onların istekleri 'proje yaptık' diyerek ödüllendirilen ve sergilenirken kültür merkezlerinde ve onlar çiğercinin kedileriyken, bizler de sokak kedileriydik isteklerimizde... Bizler ulaşmak istiyoruz kültüre ve de sanata ve kitaba ve de yaşama. Ulaşmak istiyoruz yaşamın tüm güzelliklerine... Bugün 24 Nisan ve dün yapılmayamı bizler yarının büyükleri olarak istiyoruz yeniden ve yeniden..."

Okunan basın açıklamasından sonra çocuklar şarkılar ve türkülerle eylemlerini bitirdiler. Bizler de Mücadele Birliği olarak destek verdik.

İzmir Mücadele Birliği

HAYDARPAŞA GARI'NDA EYLEM VE GERGİNLİK!

Haydarpaşa Garı'nda 1915'te, 220 Ermeni aydın gözaltına alınarak, merkez cezaevi olarak kullanılan Mehterhane'ye, ertesi gün ise Sarayburnu'na götürüldü. Orada bir gemiye bindirilip Haydarpaşa Garı'na götürüldüler. Oradan nereye götürüleceklerine ilişkin hiçbir bilgi verilmeden Anadolu'ya doğru yola çıkarıldılar. Bir grup Ayaş'a, bir grup Çankırı'ya götürüldü. Ayaş'a götürülen 70 kişiden 58'i, Çankırı'ya götürülen 150 kişiden 81'i öldürülmüştü.

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi ve Irkçılık ve Ayrımcılığa Karşı Komisyon üyeleri "Ermeniler'e karşı yapılan olayların aydınlatılması gerektiği ve bunun soykırım olduğu, devletin bunu kabul etmesi gerektiği ve 'Bir Daha Asla' denmesi" için Haydarpaşa Garı'ndaydı. Ermenilere karşı yapılan soykırımı protesto ettiler.

Saat 13:30'da Haydarpaşa Garı'nda İHD adına Eren Keskin basın açıklamasını okudu. Daha sonra böyle soykırımlarının olmaması için, soykırımın ölenler anısına denize karanfiller atıldı. Eylem sonuna doğru, aralarında Emekli Orgeneral Edip Başer'in de bulunduğu bir grup faşist, ellerinde Türk bayrakları ve Ermenilerce öldürüldüğünü belirttikleri Türklerin fotoğraflarıyla gara gelerek provokasyona giriştiler. Faşist grup ile eylemciler arasında gerginlik olup tartışmalar yaşanırken,

Edip Başer de "Öldürülen büyükelçilere destek için buradayım" dedi ve Ermeni soykırımının olmadığını iddia ederek, Türkiye'nin hiçbir millete karşı soykırım yapmadığını ileri sürdü. Bunun üzerine İHD üyeleri sözlü tepki gösterdi ve iki grup arasında söz düellosu yaşandı. □

TAKSİM'DE SOYKIRIM PROTESTOSU

1915 olaylarında kaybedilen ve soykırım uygulanan Ermeni halkı için tarihte Türkiye'de ilk defa eylemler gerçekleştirildi.

Taksim'de saat 19.00'da toplanan kitle, siyah giysileri ve siyah pankartla Tramvay Durağı yanında oturma eylemi yaptı. Oturma eylemi sırasında oraya gelen yaklaşık 20 kişilik bir faşist grup, Türk bayraklarıyla slogan atmaya başladı. Polisin engellemesiyle durdurulan grup, Marmara Otel'i'ne doğru uzaklaştırıldı. Ortalama 10 dakika sonra kitleye yaklaşan bir başka 10

kişilik faşist bir grup, Azerbaycan ve Türk bayraklarıyla slogan atmaya başladı.

Eylemciler bu provokasyonlar süresince sessizce eylemlerine devam ettiler. Pankartta "Bu Acı Bizim Acımız Bu Yaş Hepimizin" yazılmıştı. Pankartın önündeki "temsili anıt" a karanfiller atan ve mum yakan eylemciler, alkışlarla "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Katil Devlet Hesap Verecek" sloganları attı. Grup adına açıklama yapan Zeynep Tanbay, 1915'te Türkiye'nin nüfusu henüz 13 milyon iken bu topraklarda 1,5-2 milyon Ermeni'nin yaşadığını belirterek, "Ermeni vatandaşlar mahalle bakkalımız, terzimiz, kuyumcumuz, marangozumuz, kunduracımız, sınıf arkadaşımız, öğretmenimiz, milletvekilimiz, subayımız, arkadaşımızdı" dedi.

Ermeni vatandaşların, kapı komşuları, dert ortakları olduğunu ifade eden Tanbay, "24 Nisan 1915'te gönderilmeye başladılar. Onları kaybettik. Artık yoklar. Büyük çoğunluğu aramızda yok. 'Büyük felaketin' vicdanlarımıza yüklediği büyük acı ise olanca ağırlığıyla var. 95 yıldır büyüyor" diye konuştu.

Oturma eylemi bittikten sonra ayağa kalkan kitle karanfillerini "temsili anıt" bıraktı ve zılgıtlar ve ıslıklarla sürdürdü eylemi. Kitle daha sonra İstiklal Caddesi'nden Galatasaray Lisesine doğru yürüyüşe geçerek yavaş yavaş dağıldı. □

"GELECEĞİMİZE SAHİP ÇIKALIM"

İGEP, İşsiz ve Güvencesiz Eğitimciler Platformu, Cuma günü saat 19.00'da Taksim Tramvay durağı önünde "DEVLET ÖĞRETMEN ATAMIYOR, ÖĞRETMENLERİ POLİS YAPIYOR, KADROLU ÖĞRETMEN ATAMASI İSTİYORUZ" pankartını açarak "Diplomalı İşsiz Olmama" sloganlarını attılar.

Açıklamayı okuyan Fadik Temizyürek açıklamada, "Bizler işsiz ve güvencesiz öğretmenleriz. Eğitimini aldığımız öğretmenlik mesleğini yapmak istiyoruz. Bize dayatılan başka meslekleri istemiyoruz. Sahibi olduğumuz mesleği yapabilmek için her platformda, her alanda taleplerimizi dile getireceğiz.... Öğrenciler eğitim hakkından mahrum edilmemelidir. Örgütlülüğümüze güç katalım, geleceğimize sahip çıkalım, yaşasın örgütlü mücadelelerimiz" dedi. İşsiz öğretmenlerin yaptığı basın açıklaması sloganlarla son buldu. □

EĞİTİM EMEKÇİLERİ ANKARA'YA YÜRÜYOR

14 Nisan günü Urfa'dan gelen eğitim emekçileri Antep'te yürüyüş ve basın açıklaması yaptılar. Devlet Tiyatrosu önünde toplanan eğitim emekçileri "KAMUSAL EĞİTİM, KADROLU ÇALIŞMA, DEMOKRATİK YAŞAM İÇİN YÜRÜYÖRÜZ" pankartını açarak "Parasız Eğitim Parasız Sağlık", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Ahmet Türk'e Uzanan Eller Kırılısın", "Direne Direne Kazanacağız" sloganlarıyla yürüyüşe başladılar.

Devlet Tiyatrosu önünden eski adliye önüne kadar yürüyüş yapan eğitim emekçileri yer yer trafiği kapatarak yürüdü. Yürüyüş sırasında ara ara ajitasyon konuşmaları yaptılar.

Eski Adliye önünde toplanan Eğitim-Sen'liler burada basın açıklaması yaparak

neden Ankara'ya yürüdüklerini açıkladılar. Basın açıklamasını okuyan Eğitim-Sen Genel Başkanı Mehmet BOZGEYİK "Ülkemizde işsizlik, yoksulluk her geçen gün derinleşiyor. Halkın önemli bir bölümü asgari geçim şartları için gerekli olan gelirden yoksunken, işsizlik gün geçtikçe büyüyen ve büyüdükçe acımasız sonuçlar veren bir hal almaya başladı. Eğitim-Sen olarak, Türkiye'nin bütün sorunları gibi, giderek derinleşen eğitim sorunlarına dikkat çekmek, eğitimde ve diğer alanlarda yaşanan ticarileştirmeye ve özelleştirme uygulamalarına son verilmesi için, grev ve toplu sözleşme hakkımızı kullanabilmek için Ankara'ya yürüyoruz" dedi. Daha sonra basın açıklaması sona erdi.

İKTİDAR DIŞINDA HER ŞEY HIÇBİR ŞEYDİR

17 Nisan Cumartesi günü Eğitim-Sen "demokratik, kamusal, parasız, nitelikli eğitim; örgütlü, güvenceli çalışma hakkı ve demokratik yaşam" talebiyle Ankara'da miting yaptı.

Türkiye'nin farklı illerinden otobüslerle Ankara'ya gelerek Kurtuluş Parkı'nda toplanan kitle Ziya Gökalp Caddesi'nden Kızılay'a doğru yürüyüşe geçti.

Biz de Devrimci Emekçi Komiteleri (DEK) olarak "Bütün İktidar Emegün Olacak" pankartımızla oradaydık. Devrimci İşçi Komiteleri (DİK) ve Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB)'ün de desteğiyle "İktidar Dışında Her Şey Hiçbir Şeydir", "Bütün İktidar Emegün Olacak", "Yaşasın İşçi ve Emekçilerin Mücadele Birliği", "Yaşasın Devrimci Emekçi Komiteleri", "Zafer Savaşan Emekçinin Olacak" sloganlarımızla yürüdük.

Yürüyüş Selanik Caddesi'nde sona erdi ve miting burada gerçekleşti. Çeşitli sivil toplum kuruluşları, siyasi parti ve sendikaların destek verdiği mitinge genç eğitim emekçileri, atanamayan ve güvencesiz çalışanlar damgasını vurdu.

Eğitim-Sen tarafından mitingde eğitimin ticarileştirilmesi, anayasa paketinde eğitim, sağlık yani vatandaşların en temel haklarının güvence altına alınmadığı, bunun kabul edilmeyeceğinin vurgusu yapıldı.

Mevcut kamusal hizmetler piyasanın hizmetine sunulurken, taşeron çalıştırma, işçi kiralınması, sözleşmeli ve ücretli gibi esnek ve güven-

cesiz çalışma biçimleri yaygınlaştırılırken bu eylem, sorunların işkolu bazında çözülmeye çalışıldığını göstermektedir. Bu sorunlar artık hepimizi ilgilendirirken yapılması gereken bu saldırılara karşı hepimizin topyekün tepki vermesidir.

Devrimci Emekçi Komiteleri olarak dağıttığımız bildirimlerimizde özetle, belli bir eğitim almış meslek sahibi kişiler dahil, işten atılmanın, kadrosuz ve güvencesiz çalıştırılmanın işçiler ve emekçiler için artık bir kader haline getirildiğini, kazanımla sonuçlanmış hak alma mücadelelerine rağmen kaşıkla verilenin yarın kepçeyle alınmayacağını bir garantisi olmadığını söylüyoruz. Sorun kapitalist sömürü sistemi sorunudur. Bu sistem alaşağı edilmediği sürece kendimiz için sefalet, kapitalistler için servet üretmeye devam edeceğiz. İşçi ve emekçiler ancak siyasi iktidarı ele geçirdikleri zaman, kendi devrimci hükümetlerini kurdukları zaman baskı ve sömürüden, işsizlikten kurtulur, güvenceli ve kadrolu çalışma olanaklarına, demokratik bir yaşama kavuşabilir.

Devrim ve iktidar için mücadele bizi özgürlüğe taşıyacaktır. Bu yüzden işçi ve emekçi komitelerimizi kuralım.

Amacı isteyen araçlarını da yaratmalıdır.

Yaşasın Devrimci Emekçi Komiteleri

Yaşasın Emekçilerin Mücadele Birliği

Zafer savaşan Emekçinin Olacak!

Devrimci Emekçi Komiteleri

SAMATYA İŞÇİLERİ HER YERDE

Son zamanlarda durmadan hareket halinde olan Samatya Hastanesi'nde çalışan inşaat işçileri, haklarını almak için her yerde eylem yapıyor.

Bugün taşeron firma önünde saat 12:30'da toplanan Samatya inşaat işçileri, taşeron RT firması önünde eylem yaptılar. "Ücretlerimiz Ödensin, Yaşasın Sınıf Dayanışması, Samatya İnşaat İşçileri" pankartını açarak basın açıklaması yapıldı. Açıklamayı okuyan Samatya işçisi Esad AZAK, "Füili olarak 20 Mart'ta başlattığımız direnişimiz, tüm onuruyla devam etmektedir. Bugün burada toplanmamızın nedeni, asıl işverenlerden olan RT'nin, sicili bozuk yüzünü ve çeşitli entrikalarla sürdürdüğü kan emiciliğini sizlere teşhir etmektir. Bugün RT, faaliyet yürüttüğü beş şantiyede sömürülerine devam ediyor. İstanbul Valiliği'ne bağlı olan Özel İdare, şimdiye kadar RT'nin yapmış olduğu tüm hakedişi verdiği iddia ediyor. Eğer RT bu parayı almamışsa, çıksın tüm kamuoyuna bir açıklama yapsın ve en azından bu noktada sicili bozuk olan kimliğini düzeltsin.

Biz inşaat işçileri olarak İl Özel İdaresi ve RT'nin ortaklaşa gerçekleştirdiği bu oyunun farkındayız, onlara ve onların hizmet ettiği anlayışa güvenmiyor ve boyun eğmiyoruz.

Buradan İl Özel İdaresi, RT ve bu oyunun oyuncularına sesleniyoruz Derhal maaşlarımız ödensin. Aksi takdirde başınızı çevirdiğiniz her yönde bizleri göreceksiniz" dedi. Açıklama okunduktan sonra eylem sona erdi.

ÇEMEN İŞÇİLERİ OYUNU BOŞA ÇIKARACAK

Çemen işçileri 74 günlük kararlı bir mücadele sergileyerek patronu sözleşmeye oturtmuşlardı. Sendika başkanları vali, emniyet müdürü ile yapılan "protokol"e patron uymuyor.

Çemen patronunun işbirlikçi sendika Öz İplik-İş ile nasıl el birliği yaptığını daha önce 161. sayımızda anlatmıştık.

Çemen işçileri bugün (14 Nisan) Öz-İplik-İş Sendikası önünde bir basın açıklaması yaparak sendika yetkilisinin basın önünde konuşmasını istediler. Saat 11:00 civarında Çemen işçileri Öz-İplik-İş Sendikası önünde toplanarak DİSK/Tekstil'in pankartını açtı. DİSK adına konuşma yapan Nihat BENCAN patronun bu tür oyunları bırakmasını istedi. Ve Öz-İplik-İş Sendikası'nın da bu oyunlarda yer almaması gerektiğini vurguladı.

Öz-İplik-İş Sendika başkanı Mehmet KAPLAN da oradaydı. İşçiler KAPLAN'ın basına karşı konuşmasını istedi. KAPLAN konuşmasında kendilerinin böyle bir şeyi yapmadığını söyledi. İşçiler ise KAPLAN'ın söylediklerine inanmadıklarını ve noterde kaydı yapılan işçilerin formlarının iptal edilmesini söyledi. Daha sonra KAPLAN'ın daveti üzerine sendika yetkilileriyle Öz-İplik-İş başkanı sendikaya çıkarken işçiler durumu protesto ederek kendi sendikalarına gittiler.

İşçiler yapılan oyun karşısında kararlılıkla mücadele edeceklerini, kesinlikle böyle bir oyun oynanmasına müsaade etmeyeceklerini söylüyorlar.

Antep / Mücadele Birliği

5 Aralık 2009... Donduran Ankara ayazı... Sabahın ilk ışıkları yükseliyor ufuktan. Gişelerde bekletilen otobüslerden iniyor sabırsız ve öfkeli yüzler. Bir o kadar da kararlı! Gergin bekleyiş, sloganlar, tartışmalar... Bir yürüyüş başlıyor ardından. Kimse ne kadar süreceğini bilmiyor yürüyüşün.

O gün yürüyerek gişelerden Ankara'ya adımını atanlar, tam 78 gün sürecek zorlu bir yolculuğun ilk adımlarını attıklarını bilmiyordu.

Stadyuma hapsedildiler, yollardan çevrildiler, defalarca gözaltına alındılar, Abdi İpekçi'de gaza ve tazyikli suya boğuldular. Donma tehlikeleri atlattılar. Ve sonunda Ankara'nın göbeğinde, Sakarya Caddesi'nde, derme çatma çadırlardan bir kent yarattılar.

Yeni Dönem Yayıncılık tarafından çıkarılan "Kava Bitmedi Daha Yeni Başlıyor & Tekel Güncesi" isimli kitap, işçilerin 14 Aralık gecesi yola çıkışlarıyla başlayan serüvenlerini tüm yalınlığıyla ortaya seriyor. Okur, eylemin en başından itibaren tutulan günce sayesinde bizzat onun içinde yaşıyor. Direnişin o zorlu hikayesini sıcak bir dille gün gün okura sunuyor.

Bu zorlu yürüyüşün her gününe, önemli anlarına ilişkin fotoğraflar ve orada dağıtılan bildirilere yer verilmesi, kitaba ayrıca belgesel bir yapıt havası veriyor.

İşçi sınıfı hareketi tarihinde daha şimdiden son derece önemli bir yer kazanan bu büyük deneyimi daha yakından incelemek isteyenler için güzel bir fırsat.

Kitabın adı: Kavga Bitmedi Daha Yeni Başlıyor

Yayınevi: Yeni Dönem Yayıncılık

Sayfa sayısı: 307

Fiyatı: 15 ytl

Yeni Dönem Yayıncılık

Sofular Mah. Sofular Cad. NO: 8/3 Fatih - İSTANBUL

Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57

info@mucadelebirligi.com / www.mucadelebirligi.com

İZMİR TEKEL İŞÇİLERİ ANLATIYOR

18 Ocak Pazar günü İzmir Ayışığı Sanat Merkezi'nde Tekel işçileriyle ilgili "Tekel Direnişi Deneyimleri Dersleri Ve Öğrettikleri" başlıklı bir panel yapıldı. Panelist olarak Tekel işçileri ve Devrimci İşçi Komiteleri'nden bir arkadaş vardı. İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin önünde 72 gün açlık grevi yapan Park-Bahçe işçileri ve 32 gün boyunca İzmir-Ankara Ölüm Yürüyüşünü gerçekleştiren Kent AŞ. işçileri de panelin izleyicileri arasındaydı.

Panel saat 15:30'a doğru başladı. İlk olarak sözü Tekel işçileri aldı. İlk işçi Tekel işçilerinin eylemlilik sürecini "...yıllar boyunca Tekel üzerinde oynanan oyunlar, işçilerin duyarsızlığı, sendikanın zaten duyarsızlığı hepsi birbirini katlamıştır. İlk bayan işçilere izin verildi, iznin bitmesine yakın fabrikaların kapanacağı açıklandı. İşçiler sendikayı harekete geçirmeye çalıştı. Ve bunu da başardı. Bir avuç kadın arkadaşımız onları harekete geçirmeyi başardı. Ve onlar da genel merkezi harekete geçirdi. O bir avuç bayan arkadaşımız bütün işçilere ışık oldu. Ve işçiler sendikaya Ankara'ya gitmeyi kabul ettirdi. Ve işçiler Ankara'ya yola çıkarken bir gün gidilip eylem yapıp dönüleceğine inanıyordu. Kimse orada 78 gün kalıp mücadele edeceğine inanmıyordu" sözleriyle anlattı.

Daha sonra Ankara sürecine, 78 gün boyunca Ankara'da yaşadıklarını anlattı, Ankara esnafının işçileri sahiplenmesine, sendikaların işçilere nasıl sırt çevirdiğine (hiçbir sendika işçilere kalacak yer değil tuvaletlerini bile açmadı) değindi. İşçinin vurguladığı bir başka nokta "bir şeyleri bilenler bilmeyenlere anlatmalı, ihanet baştan beliydi" oldu. Ayrıca polislerin saldırısına karşılık olarak "insan olmak, insanın erdemli olması ayrı bir şey, ama onlar gerçekten hükümet, valilik, polis bunu yitirmişti. Bu insanlar ne istemeye gitmişti, hiç-

bir şeyi karmadan, dökmeden, esnafa zarar vermeden hakkını aramaya gittiler. Ekmeğini, onurunu aramaya gitmişti ve bundan sonra mücadele gerçekten kızışmaya başladı. Mücadele polisin saldırısından sonra başlıyordu". Son olarak da "arkadaşlar mücadele bedel isteyen bir şeydir. Eğer biz bir araya gelirsek, bir olursak yapamayacağımız şey yoktur" diyerek konuşmasını bitirdi.

İkinci işçi "ben Tekel işçisiydim 31 Ocak'a kadar, ama şimdi eylemciyim. Tekel eylemci olarak Ankara'da bize destek sunan arkadaşlarımızın hazırladığı panellere katılmak benim için bir şereftir" diyerek konuşmasına başladı. Daha sonra "bizim ilk kaybımız içki fabrikaları satıldığı zaman bizler böyle bir eyleme girişmedik. Çünkü eylemin ne olduğunu bilmiyorduk. Hatta bundan iki üç hafta önce bir eksperimizle görüşmüştüm. Ben kendisine şunu söyledim 'biz Tekel'e ilk girdiğimiz zaman bizi işle korkutmasaydınız da bize eylem mücadelesinin nasıl olduğunu gösterebilseydiniz, bugün sizler de bizler de fabrikalarımızı kaybetmiş işçiler olurduk'. Önce içki fabrikaları satıldı hiçbir şey yapamadık. Yapamadık çünkü her zamanki gibi sendikacıların satışına geldik. İşten çıkarılanlar başka fabrikalarda işe alınacak deniyordu, bu şekilde eylemler bastırılıyordu". Ayrıca Ankara'da yaşadıkları deneyimleri de bizlerle paylaştı.

Tek-Gıda İş başkanı Mustafa Türker'le yaptığı konuşmayı bize anlatırken, sendikaların işçi sınıfının mücadelesinde nerede durduklarını ve bundan sonra nerede duracaklarını bize çok somut bir şekilde gösteriyor. Konuşması şöyle "başkanım işçi sınıfı buraya kendi kafasına koyduğu için geldi ve siz götüremiyorsunuz. Bizi siz getirseydiniz biz bir günde geriye giderdik, ama işçi önce sendikayı ayaklarının altına aldı sonra sendika arkada kaldı. Şimdi

sendika yanımızda eğer yanımızda olmanın kıymetini bilerseniz beraber hareket edebiliriz'. Buna karşılık başkanın söylediği tek bir şey vardı; 'arkadaşım sendika olmasaydı siz burada kalamazdınız'. İşçinin buna cevabı çok net; 'Asıl işçi olmasaydı sendika çoktan satılırdı'. Biz bir devrimci olarak mı yola çıktık, devrimciliğin belki ne olduğunu bilmiyorduk, çünkü bizim hayatımızda ne vardı sabah altıda evden çıkıyorduk, işine gidiyorsun dokuz saat çalışıyorsun akşam tekrar evine geliyorsun. Bizler böyle monoton bir hayatın içerisindeydik. Eylemin, mitingin, hak aramanın ne olduğunu bilmiyorduk. 78 gün boyunca Tekel eylemi iyisiyle kötüsüyle, acısıyla tatlısıyla Ankara'da ama biber gazına maruz kaldı, ama coplara ama gaz bombalarına yalnız Tekel işçisi 'ben dönmeyeceğim' dedi, sendikasına bile 'hayır' dedi 'beni geriye gönderemezsiniz.' Ankara esnafta bizi çok güzel ağırladı ama bizi ağırlayamayan iki unsur vardı; biri AKP hükümeti, biri Türk-İş'ti". Ankara'da yaşadığı olumlu olumsuz kimi olayları bizimle paylaşan işçi konuşmasını bitirdi.

Daha sonra Devrimci İşçi Komiteleri'nden arkadaşımız sözü aldı. Konuşmasına Tekel işçilerine bu eylemi, bu deneyimi bize yaşattıkları için teşekkür ederek başladı. Tekel işçilerinin eyleminin eksik yanlarına, işçi sınıfı adına olumlu yanlarına değindiği konuşmasına son olarak "Tekel işçilerinin işçi sınıfının mücadelesinin örülmesinin zorunluluğunu gösterdiği, işçi sınıfının Kürt-Türk-Arap-Alevi-Sünni fark etmeden bir arada nasıl mücadele etmesi gerektiğini 78 gün boyunca en iyi şekilde gösterdiler" diyerek son verdi.

Daha sonra soru-cevap bölümüne geçildi. Soru cevap bölümünde Kent AŞ. işçileri, Park-Bahçe işçileri de söz aldı. Farklı alanlarda çalışan işçilerin harekete geçiş noktası hep kendi başlarına gelen olumsuzluklar olması nedeniyle işçiler önce kendilerini eleştirdiler. Mücadele eden, eylem yapan işçilerin her zaman desteklenmesi gerektiği söyleyen işçiler, 1 Mayıs'ı beraber örgütlenme konusunda hem fikir oldular. Son olarak Mücadele Birliği Platformu adına bir arkadaşımız Park-Bahçe, Kent AŞ. ve Tekel işçilerinin 1 Mayıs'ta ortak yürümlerinin anlamına değindikten sonra panel sona erdi.

İzmir / Mücadele Birliği Platformu

SAĞLIK EMEKÇİLERİ VE HASTALAR EYLEMDE

Vakıf Gureba Hastanesi kapatılıyor. 15 Nisan günü meclisten geçen bir yasa ile, “garip-gurebaya ücretsiz sağlık hizmeti vermek üzere” kurulmuş olan Bezm-i Alem Vakıf Gureba Eğitim ve Araştırma Hastanesi kapatılarak, binası, mal varlığı ve arazisi, özel üniversiteye devrediliyor. Hastane kapatılınca hastane çalışanları, iş güvencesiz olarak işçi statüsünde çalışmak zorunda bırakılıyor.

Bunları protesto etmek için, Sağlık Emekçileri Sendikası (SES) Aksaray Şubesi, 22 Nisan günü Vakıf Gureba Hastanesi Başhekimlik önünde bir basın açıklaması yaptı. “Hastaneler Halkındır Satılamaz”, “Vakıf Gureba Kapatılmaz”, “Sağlık Haktır Satılamaz” sloganları atan sağlık emekçileri, bir anda bahçede bekleyen hastaların da ilgi odağı oldular. Hastanelerinin kapatılacağını duyan hastalar, birer ikişer SES pankartının etrafında toplanmaya başladılar. Bu defa sorulara cevap veren ve ajitasyon yaparak hastaları pankartın arkasına eyleme çağırınlar hastalardı. “Vakıf Gureba Kapatılmaz” sloganları eşliğinde işyeri temsilcisi basın açıklamasını okumaya başladı. SES'liler yaptıkları basın açıklamasında, “Kurulacak hastanede fakirlerin ücretsiz tedavi edilmesi, vakıf özelliklerini sürdürmesi mümkün değildir. Yasaya göre, kurula-

cak olan “Bezm-i Alem Vakıf Üniversitesi”ne bağlı sağlık kuruluşları tarafından verilecek sağlık hizmetinin yalnızca %20'si ücretsiz olarak fakir ve ihtiyaç sahibi kişilere verilecek; alınacak öğrencilerin yalnızca %20'si burslu öğrenim görebilecektir. Yoksul, işsiz, sağlık ve sosyal güvenceden yoksun vatandaş sayısının milyonları bulduğu dikkate alındığında, gureba ve fukaranın, parasız tedavi ve bakımları şart koşularak Bezm-i Alem Valide Sultan Mazbut Vakfı tarafından kurulmuş olan, ileri tetkik ve tedavi yapılabilen, eğitim-araştırma hastanesi niteliğindeki ülkemizdeki tek hastane olan sözkonusu hastanenin, mevcut haliyle korunmasında kamu yararı vardır. (...) Yasa ile Bezm-i Alem Valide Sultan Vakıf Gureba Hastanesinin 6 ay içinde tasfiye edileceği ve arazisi-binası-teçhizatı ve tüm mal varlığının kurulacak olan Bezm-i Alem Üniversitesi'ne devredileceği; üniversitede çalışma statüsünün özel hukuka, İş Kanunu hükümlerine tabi olacağı bir tasarı düzenlenmektedir. Tasarı yasalaştığı takdirde, hastane tasfiye edilecek, hukuka aykırı olarak, hastanede uzmanlık eğitimi alan asistan tıp doktorlarına, başka bir hastanede eğitim alması ve kurulması öngörülen özel üniversitede eğitimini sürdürmesi dayatılacaktır.” denildi.

Açıklamada ayrıca kurulacak özel üniversitenin Hasdal'da olacağı, hastanenin Vatan Caddesi'ndeki 20 bin metrekarelik bu arazisine de otel ve rezidans yapılacağı belirtildi. Sendika olarak Cumhurbaşkanı'na bu tasarıyı veto etmesi için çağrıda bulduklarını belirten SES, aksi takdirde yasanın iptali için Anayasa Mahkemesi'ne başvurulacağını belirtti.

Yoğun ilgiyle geçen basın açıklamasında sağlık emekçileri hastalara, sağlık emekçileri ile el ele mücadele etmeleri, hastaneye sahip çıkmaları çağrısında bulundu. Hastaların mahallelerinde muhtarlıkları aracılığıyla hastanenin kapatılmaması için kampanyalar yapabileceklerini, Vakıflar Müdürlüğü'ne, Cumhurbaşkanlığı'na seslerini duyurabileceklerini anlattılar.

Sağlık sisteminden ve yoksulluktan canı yanan hastalar, orada basını bulmuşken sorunlarını anlatmaya başladılar. “Sık sık kontrole gelmem gerekiyor, parasızlıktan gelemiyordum, bir sürü rahatsızlığım var, beyaz kart (özürlü kartı) çıkardım ancak gelebiliyorum” diyor bir hasta. Eylem, “Herkes Eşit Ücretsiz Sağlık” sloganı ve alkışlarla sona erdi.

İTFAYE İŞÇİLERİ DİRENİŞLERİNİ SÜRDÜRÜYOR

24 Aralık'tan bu yana güvenceli çalışma hakkı için direnen işçiler, her eylemlerinde polis barikatıyla, polisin müdahalesiyle karşılaştılar. İtfaiye işçilerinin Saraçhane'de kurdukları çadırları da saldırıya uğramış yıkılmıştı.

Tüm bu saldırı ve baskılara rağmen yılmayan itfaiye işçileri, 6 Nisan'dan bu yana 1 haftalık sürelerle Saraçhane Parkı, Bakırköy Tren İstasyonu yanı ve Taksim Gezi Parkı'nda fotoğraf sergisi düzenliyorlar. Fotoğraflarla çalışma şartlarını ve mesleklerinin zorluğunu anlatan işçiler, ayrıca direniş süreçlerine ait fotoğrafları da sergiliyorlar.

Bugün saat 12:00'de, Taksim Gezi Parkı'nda basına yaptıkları duyuruyla sergilerini halka açmış oldular. Açıklama sırasında itfaiye işçisi Ömer Sert “bizler sizin canınız malınız için korkmadan alevlerin içine atlayan, sizin her ihtiyacınız olduğunda yardım elini uzatan itfaiyecileriz. Biz canımızı hiçe sayarken buna karşılık belediyenin itfaiye işçisine dayattığı şirket değişikliği oldu. Ya işten çık ya da yeni şirkette, güvencesiz düşük ücretle, sendikasız çalış! Bunu kabul etmedik ve etmeyeceğiz” dedi. Ömer Sert, Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş'ın doğru söylemediğine dikkat çekerek ekledi: “Topbaş yandaşlarına muhtaç, aç olduğu için gözü paradan başka bir şey görmüyor ve itfaiyeyi özelleştiriyor; doğru da söylemiyor medyaya işçi ücretlerini şişirip bordroda aşım gizliyor.”

Eyleme Mücadele Birliği, Ayışığı Sanat Merkezi, Eğitim-Sen ve diğer kitle örgütleri destek verdi. Sergi çevredekilerin yoğun ilgisiyle karşılandı.

Fotoğraf sergisi bir hafta boyunca her gün 10:00-19:00 saatleri arasında gezilebilir. Bir hafta sonra da Kadıköy Meydanı'na taşınacak.

BEN ORADAYDIM!

Tekel direnişini bir maç gibi ikiye bölmüşlerdi. Birinci yarı, üstüne düşen görevi yerine getirmeyen bazı sendikalara ve konfederasyonlara rağmen, işçi kardeşlerimiz ve emek dostu Ankara halkının Sakarya caddesi esnafının ve Başbakan'ın marjinal gruplar dediği kardeşlerin sayesinde gayet başarılı geçmişti. "Daha başarılı ola bilir miydi?" dersiniz elbette olabilirdi.

Bu eylemin başında olması, ucundan tutması gerekenlerin bazıları, üzerlerine düşeni tam anlamıyla yerine getirmemişlerdi. Ama bu eylemin iskeletini oluşturan TEKEL'ci işçi kardeşlerim öyle inatçı davranıp, öyle bir sabır gösterdiler ve öylesine bir dik duruş sergilediler ki yağmurda, çamurda, karda, kışta, kimi zaman toplantı salonlarında yerlerde yatarak, sandalye üzerinde sabahlayarak, kimi günler yarı aç kalarak geçirdiler. Birinci yarı, AKP'nin önünde başladı. Abdi İpekci'de gazlı, coplu saldırıya uğradı işçiler. Türk-İş binasında yaralar sarıldı ve soluklanıldı.

Böyle başladı. Daha sonra planlar yapıldı eylemler hazırlandı. Oturma eylemleri, açlık grevleri, iş ve işçi barışı mitingleri ve uyarı eylemleri yapıldı. Çadırlar kuruldu ve Ankara'da 78 gün kaldı. 78 günün sonunda işçi kardeşlerim ikinci yarıya hazırlanmaları için evlerine uğurlandı. Böylece birinci yarı bitmiş oldu...

Evlerine dinlenmeye gönderilen işçi kardeşlerim, memleketlerinde de boş durmamışlar, küçük de olsa eylemliliklerini devam ettirmişlerdi.

1 Nisan eylemi için Ankara'ya biraz erken indiğimiz için her söylemde kendi evimiz olduğu söylenen Türk-İş binasının kapısına kadar varmıştık. 78 gün boyunca her zaman kapıda bir güvenlik bulunurdu, ama biz vardığımızda, kapıyı çaldığımızda, seslenip bağırduğumuzda ne sesimize ses veren, ne de kapıyı açmaya gelen oldu.

Bu arada sokağın başında polis girişi kapatmış bekliyordu. Bizleri binanın kapısında görünce hemen Türk-İş binasının kapısından

bizleri zor kullanarak çıkardı. Oysa, biz sermaye ve sermayenin bekçileri yerini almadan bizlerin evi olduğu söylenen Türk-İş binasının kapısına kadar varmıştık. Ama ev sahibi kapıyı açmadı! Sendikacılar planlar yapsalar da, eylemler hazırlasalar da sanki ev sahibi bu misafirleri Ankara'da istemiyordu. Bizim için ikinci yarı, açılmayan bir kapı, zor kullanan polislerle başladı.

Yolun verdiği yorgunluk, evimizin kapısının açılmamasının verdiği kızgınlıkla; biraz öfkeli, biraz kırgın olduğumuz halde TEK GIDA-İŞ Sendikası'na doğru yürüdük. Orada biraz zaman geçirdikten sonra diğer illerden tanıdığımız kardeşlerimizi aradık. Onların Ankara'ya bile sokulmadığını, otobüslerinden indirilip, yürüyerek eylem yerine doğru geldiklerini öğrendik.

Polis Türk-İş binasına giden yolları tutmuş, işçiyi binanın caddesine bile yanaştırmıyordu. Bizler, diğer illerden gelen arkadaşların da katılımıyla postanenin önünde toplanmaya başladık. Biraz kalabalık olmaya başladığımızda, yeniden polis müdahalesiyle karşılaştık bizleri Abdi İpekci'ye doğru sürüklemek istiyorlardı.

Arkadaşlarımızla "Ne yaparız, ne yapılmalıydı?" gibi konuşmalar ve fikir alışverişinde bulunduk, diğer arkadaşlarımızı da yanımıza çağırıp bütünlüğümüzü sağladık. Oturma eylemine başlanıp, bitirme kararı çıktığında biz de yeniden konuşup tartışmaya başladık. Çünkü ben de dahil, birkaçımız dönmek istiyor, bazı kardeşlerimiz de, "Hayır, yarın basın açıklamasını dinleyip öyle dönelim" diyorlardı. Tabii aslında doğru olan onların düşüncesiydi ve öyle oldu.

BAŞKAN basın açıklamasının kesinlikle Türk-İş binasının önünde saat 11:00'de olacağını söylemişti. Biz de bundan dolayı "Evimizin sokağında olalım" dedik ve öylede yaptık. Ama sabah olunca saat 08:00 gibi polis tedbirini almış, iki kişiyi bir arada yürütmüyor, banklara bile üç kişiyi oturtmuyordu. Zamanımızı polisle tartışarak veya orada burada geçiriyorduk, ama hep birbirimizle irti-

gibi bizim de içimizde başkasının sırtından geçinen, “Onlar kazanırsa nasılsa ben de kazanırım” diyen mücadele etmekten, çok hazıra konmayı seven, el pençe divan durup toplumun kazanıp kaybetmesinden çok kendini ve rahatını düşünenler var. Böylesi hep de olacak. En rahat iş onun olsa, en güzel yerde çalışsa, emeğine sahip çıkmayanlar kimseye hesap soramazlar. Yarın gemi battığında gemiden atlayanlar ilk onlar olur. “KENDİM İÇİN BURADAYIM, HEPİMİZ İÇİN KAZANACAĞIZ” diyebilsek.

İnsan ömründe her zaman oradaydım diyebileceği olaylar olmaz onun içindir ki bu eylemin içinde olmak benim için çok ama çok önemli. Yarın, geçmiş zamanlar anlatıldığında, dinleyenin değil anlatanın ve o günleri yaşayan biri olmanın kıvancını yaşayacağız. Bana bu kıvancı yaşatan TEKEL’ci kardeşlerime sabırlarından, inatlarından ve dik duruşlarından dolayı saygılarımı sunarım.

Mitat Yıldırım
(Tekel İşçisi)

ORADAYDIM

Arabalara binilip de yollara çıkıldığında
Yollarımız kesilip de otobüslerimiz durdurulduğunda
AKP önünde toplanıp sloganlar atıldığında
Gece olup da kapalı spor salonunda kapılar üstümüze kapatıldığında

BEN ORADAYDIM

İnsanları kısım kısım bölüp de ayırdıklarında
Bir kısmı ABdi İpekçi parkında toplanıp
Bir kısmı AKP’nin önünde sıkıştırıldığında
Beş kilometrelik yol dört saatte yürütüldüğünde

BEN ORADAYDIM

Gazlar sıkılıp, coplar kullanıldığında
İnsanlık unutulup, insanlara tekmeler atıldığında
Ekmeğini isteyeninin insandan sayılmadığında
Zor kullanılıp da havuzlara itildiğinde

BEN ORADAYDIM

Dağıldılar sanıp da saldırılar yumuşadığında
Herkes bir tarafa dağılıp kaçıştığında
Telefonlara sarılıp da arkadaşlar arandığında
Son bir gayretle Türk-İş’in önünde toplanıldığında

BEN ORADAYDIM

Toplanmışız biz ülkemizin farklı yerlerinden
Tek bir davamız vardı oda geleceğimiz
Kaybeden sadece biz değil, işçi- memur hepimiz
Belkide bizden sonraki neslimiz
Şimdi biz açlık grevindeyiz yemedik içmedik ve

BEN ORADAYDIM

Görüşmeler yapıp kararlar alındığında
TEKEL işçisi alınan kararlardan memnun kalmadığında
Caddeye sokağa çadırlar kurulduğunda
Umutsuzluğun yerini umutların aldığında

BEN ORADAYDIM

Eylemler yapıp mitingler olduğunda
Davalar açılıp mahkemelere sunulduğunda
Mahkemelerden güzel kararlar çıktığında
Evlere dönmek için çadırlar kalktığında

BEN ORADAYDIM

Mitat Yıldırım

bat halindeydik. Saat 11:00’e doğru yürüyüşe kalktığımız bir anda karşıdaki arkadaşların polisi yarararak bizim caddeye geçmeleriyle kol kola girerek Türk-İş’e doğru yürüyüşe geçtik. Sokağın sonuna vardığımızda polis daha fazla ilerlememize izin vermedi. Bir kaç dakika sonra BAŞKAN geldi evimizin önünde yapacak olduğumuz basın açıklamasını zoraki orada yapacaktı. EYLEM’ler açıklandı. Geniş yer vermeye gerek yok, kısaca dağ fareyi zor çıkardı ve TEKEL işçisi evlerine dönsün dendi.

TEKEL işçisi Ankara’dan gitmeyebilirdi, bu da hükümetin ve Türk-İş’in işine gelmezdi. Onun içindir ki, sendikacılar “*Söylemim güzel olsun, inandırıcı olayım ki, eyleme sahip çıktığım sanılsın işçiler Ankara’ya gelince, polis yıldırınsın ve gitsinler. Böylece ben de ‘İşçi kardeşler, kendi eyleminize sahip çıkmadınız ki, bizleri suçluyorsunuz’ derim*” diye düşünmüşlerdi. Ama dedirtmedik, sabırlıydık, inatçıydık, dik durduk ve kaybedecek bir şeyi olmayanlar kalmıştık.

İlerisi için ne yapabiliydik, yapılacak eylemlerin dışında Ankara’daki ateşin sönmemesi için her gruptan olmak şartıyla 200 kişi Ankara’da kalabiliydik. Böylece ateş sönmemiş olur, diğer sendikalara da fazla bir yükümüz olmazdı, bizim ihtiyacımız olan sadece dinlenecek yerd. Daha başka ne olurdu? Hükümetin açılımlına inat en iyi açılımı biz TEKEL işçileri yaptıysak, DİYARBAKIR merkezli HALKLARIN KARDEŞLİĞİ mitingi yapabiliydik ve böylece gündemden düşmezdik. Çünkü gündemde kalmak önemliydi. Biz Ankara’dayken ülke gündemi neredeyse her hafta değişebiliyordu, kozmik odalara girilip suikastlar oluyor, balyoz planları ortaya çıkıp, gündem sürekli değişebiliyordu. Ama şimdi sadece anayasa değişikliği için güç harcıyor, haftalardır hiç gündem değişmiyordu. Anayasa değişikliğinin ne kadar gerekli olduğunu söyleyemem ama, ne işsizliğe çare, ne yolsuzluğa çare olduğunu biliyorum. Bundan dolayı, hükümet bizi o alana sokmayacaktı, enerjisini ve gücünü bölmeyecekti. Bakanlardan biri demişti ki “*Beni Meclis’teki muhalefet korkutmaz güler geçerim, ben halk sokağa çıkmışsa, çocuklar yanlarındaysa korkarım.*” Bundan dolayı bizleri Ankara’da istemiyorlardı ama, evimizin sahibi de istemiyordu...

Ankara Ateşi yanmalıydı, olmadı. Evet, her toplulukta olduğu

Dünyada 1 Mayıs

Küba

Venezuela

Pakistan

Güney Kore

Bangladeş

Filistin

Irak

Rusya

Ukrayna

Endonezya

Nikaragua

Nepal

Kamboçya

Yunanistan

Filipinler

1 Mayıs 2010 Taksim

halkın denizi denizleşen halkla buluşuyor

ANMA
6 MAYIS
ANKARA
Saat: 10⁰⁰
KARŞIYAKA
MEZARLIĞI

MITİNG
8 MAYIS
Cumartesi
Saat: 15⁰⁰
KADIKÖY
MEYDANI

İRTİBAT
AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ
0212 249 44 43
onsozdergisi@gmail.com